

Creiem i confessem

Objectius i propòsits, base
doctrinal i de pràctiques de
l'Església Cristiana Bíblica

Creiem i confessem

“...Jesús, a fi de santificar el poble amb la seva pròpia sang, va patir fora de la porta. Per tant, sortim ver ell fora del campament, portant el seu oprobí” (He 13:13)

“...on hi ha dos o tres reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d’ells” (Mt 18:20)

Objectius, propòsits, base doctrinal i de pràctiques de l'Església Cristiana Bíblica

Els documents que han servit de base per l'elaboració d'aquesta *Síntesi bíblica* són el següents: *Síntesis bíblica de propósitos, doctrina y prácticas de la Iglesia Cristiana Evangélica*, *Confesión de Fe de Westminster* i *Confesió de Fe de Londres de 1689*.

Primera edició: Cardedeu, Vallès Oriental, abril de 2004.

El nostre nom

Ens anomenem **Església Cristiana Bíblica**, fent servir aquest nom de manera genèrica, no denominacionalista ni sectària, per descriure'ns com un grup de creients en el Senyor Jesu-Crist que, sortint fora de tot sistema religiós no d'acord amb les Sagrades Escripures, ens apleguem com a Església local al seu voltant en obediència a la Santa Bíblia.

La nostra llengua vehicular com a Església és el català, encara que tothom té total llibertat per expressar-se en qualsevol altra llengua que sigui comprensible per a la resta dels germans.

I ens apleguem a la vila de Cardedeu, comarca del Vallès Oriental, al carrer Sant Ramon número 7.

Objectius i propòsits

L'Església és el “Cos de Crist”,¹ i com a tal únicament pot tenir un propòsit essencial: fer la voluntat del seu Cap i Senyor, realitzant les obres bones que ell “preparà per endavant perquè hi caminéssim”,² i així fer conèixer “als principats i a les potestats en els àmbits celestials... la multiforme saviesa de Déu”.³

¹Ef 1:22-23. ²Ef :10 compareu He 13:20-21. ³Ef 3:10 compareu 1Pe 1:10-12.

Com a concreció pràctica de tot això, es detallen, tot seguit, algunes d'aquestes obres, els objectius i propòsits de les quals és propi d'un testimoni eclesial fidel, glorificador del nom preciós del nostre Senyor Jesu-Crist.⁴

⁴2Te 1:11-12.

Primer. Promoure la difusió de la veritat cristiana bíblica, d'acord amb el manament del Senyor Jesu-Crist.⁵

⁵Mc 16:15-16; Mt 28:18-20.

Segon. Preservar la celebració del Culte d'adoració a Déu, “en esperit i en veritat”, en conformitat a l'ensenyament del Senyor Jesu-Crist.⁶

⁶Jn 4:23-24 compareu Ps 145:17-21.

Tercer. Promoure la comunió espiritual i la vida de pregària; l'estudi de les Sagrades Escripures i l'edificació en la fe; la santedat de vida, el bon testimoni i l'amor cristià entre els seus membres.⁷

⁷Jud 20-21; 1Te 5:14-28; He 12:14; 1Pe 1:13-25.; 2:1-17; 4:7-19; 5:1-14.

Quart. Promoure la publicació i difusió de llibres, revistes, periòdics, tractats i tota mena de literatura cristiana bíblica, incloent Bibles, Evangelis i porcions bíbliques (basades en el Text Masorètic i en el Textus Receptus), amb el propòsit que la Paraula del Senyor corri i sigui glorificada.⁸

⁸2Te 3:1; Col 4:16; 1Te 5:27 compareu 2Tm 4:13.

Cinquè. Promoure la creació de centres de formació bíblica, per a la preparació de predicadors, evangelistes, pastors, instructors de nens i

d'altres obrers i obreres espirituals necessaris per a l'obra cristiana bíblica.¹⁰

¹⁰1Tm 4:13; 5:17; 2Tm 2:2.

Sisè. Aixecar l'estendard de la Creu en un testimoni fidel al Senyor Jesu-Crist i a la veritat de la santíssima Paraula de Déu, la Bíblia, per “combatre per la fe que ha estat donada als sants una vegada per sempre”.¹¹

¹¹Ps 60:4; Is 11:10; 49:22; 59:19.; 1Tm 6:12-16; 2Tm 2:3-7; Jud 3; Jn 3:14; 12:32; Ap 19:11-16 compareu Ex 17:15 i Ct 2:4.

Setè. Promoure i organitzar activitats i actes públics relacionats amb els fins anteriorment enunciats.

Vuitè. Aquests “Objectius i propòsits” són únicament enunciatius, però no limitatius, ja que es podrà realitzar qualsevol activitat cristiana bíblica que és consideri necessària per dur a terme aquesta gran comissió, sota la guia de l'Esperit Sant i en conformitat amb les Sagrades Escripures.¹²

¹²Fl 4:8; Col 3:17.

Articles de fe

Primer: El Déu u i tri

Creiem que hi ha un únic, etern i veritable Déu; Un en essència i Tri en persones: Pare, Fill i Esperit Sant; creador i sustentador dels éssers i les coses visibles i invisibles.

Amb això afirmem:

1 Només hi ha un sol Déu, únic vivent i veritable.¹ Existeix en i per si mateix² i és infinit en el seu ésser i en les seves perfeccions. La seva essència no es pot comprendre.³ És esperit puríssim,⁴ invisible, sense cos ni elements ni passions. Només ell posseeix la immortalitat i habita en llum inaccessible;⁵ és immutable,⁶ immens,⁷ etern,⁸ incompreensible, totpoderós,⁹ i infinit. És sant,¹⁰ savi, lliure, absolut, que fa totes les coses segons el disseny de la seva pròpia voluntat, la qual és immutable i perfectament justa,¹¹ i per a la seva pròpia glòria.¹² També Déu és amor, benigne i misericordiós, pacient, ple de bondat i veritat, perdona tota iniquitat, transgressió i pecat; que recompensa tots els que el cerquen diligentment,¹³ i sobretot, perfectament just i terrible en els seus judicis,¹⁴ que odia el pecat¹⁵ i que de cap manera no tindrà per innocent el culpable.¹⁶

¹1 Co 8:4-6 Dt 6:4. ²Jr 10:10; Is 48:12. ³Ex 3:14. ⁴Jn 4:24. ⁵1Tm 1:17; Dt 4:15,16. ⁶Ml 3:6. ⁷1R 8:27; Jr 23:23,24. ⁸Ps 90:2. ⁹Gn 17:1. ¹⁰Is 6:3. ¹¹Ps 115:3; Is 46:10. ¹²Pr 16:4 Rm 11:36. ¹³Ex 34:6,7; He 11:6. ¹⁴Ne 9:32,33. ¹⁵Ps 5:5,6. ¹⁶Ex 34:7; Na 1:2,3.

2 Déu posseeix en ell mateix i per si mateix tota la vida,¹⁷ la glòria,¹⁸ la bondat¹⁹ i la benaurança; és suficient en tot, en si mateix i respecte a si mateix, no té necessitat de cap de les criatures que ha fet, ni li afegeixen cap glòria,²⁰ sinó que manifesta la seva pròpia glòria en, a través i per sobre de les criatures. És l'origen únic de tots els éssers, d'ell i per ell i per a ell són totes les coses,²¹ exercint sobre totes les coses el seu domini sobirà, complint la seva perfecta voluntat.²² Totes les coses són obertes i exposades a la seva vista;²³ el seu coneixement és infinit, infal·lible i independent de tota criatura, de manera que per a ell no hi ha cap cosa contingent o dubtosa.²⁴ És santíssim en tots els seus dissenys,

en totes les seves obres²⁵ i en tots els seus manaments. Ja que és el creador dels homes i dels àngels, als quals correspon donar-li tota adoració,²⁶ servei i obediència, i qualsevol cosa que els pugui demanar.

¹⁷Jn 5:26. ¹⁸Ps 148:13. ¹⁹Ps 119:68. ²⁰Jb 22:2, 3. ²¹Rm 11:34-36. ²²Dn 4:25, 34, 35. ²³He 4:13. ²⁴Ez 11:5; Fts 15:18. ²⁵Ps 145:17. ²⁶Ap 5:12-14.

3 La Divinitat es compon de tres persones: Déu Pare, Déu Fill, o el Verb, i Déu l'Esperit Sant.²⁷ Són u en substància, poder i eternitat. Cada persona és eternament Déu, però a la vegada Déu és u i indivisible.²⁸ El Pare no és de ningú, ni és engendrat ni procedeix de ningú; el Fill és eternament engendrat del Pare,²⁹ i l'Esperit Sant procedeix eternament del Pare i del Fill.³⁰ Aquestes tres persones divines, essent un únic Déu etern, indivisible en la seva naturalesa i ésser, es distingeixen en les Escriptures per les seves relacions personals dins la divinitat, i per la diversitat d'obres que fan. La seva unitat triple -es a dir, la Trinitat, és el fonament de tota la nostra comunió amb Déu i del consol que rebem per la nostra confiança en ell.

²⁷1 Jn 5:7; Mt 28:19; 2Co 13:14. ²⁸Ex 3:14; Jn 14:11; 1 Co 8:6. ²⁹Jn 1:14,18. ³⁰Jn 15:26; Ga 4:6.

4 L'eterna elecció dels salvats és del Pare. El Pare etern, abans de la fundació del món va veure, en la seva presciència, totes les ànimes davant del fet de la Creu, i en la seva sobirania i justícia, va escollir "en Crist" per ésser seus per sempre tots aquells que, convictes de pecat i veient la seva perdició, clamarien per demanar misericòrdia. A aquests va predestinar a ser salvats, sants i sense taca davant d'ell en amor, per mitjà del penediment i la fe en Crist; i per ser engendrats els seus fills per l'Esperit Sant.³¹ Els impenitents queden condemnats per sempre.³²

³¹Ex 18:4; 1Pe 1:1-2; Ps 51:17; Ft 2:27-38; 13:48; Ef 1:1-14; Ft 20:21; Ef 2:8-10; Jn 3:1-16; Jm 1:18; compareu Mt 25:34, 46b. ³²Rm 2:4-11; Jn 3:14-21; 2 Te 2:7-12; He 20:26-31; Jud 4-7; compareu Mt 25:41, 46.

Segon: El Senyor Jesu-Crist

Creiem en el Senyor Jesu-Crist, l'únic Salvador i mitjancer entre Déu i els homes. Confessem la seva Deïtat; la seva veritable i pròpia humanitat; el seu naixement virginal; la seva vida immaculada; la redempció dels nostres pecats per la seva sang en la seva mort expiatòria i vicària; la seva resurrecció corporal; la seva ascensió a la glòria; el seu ministeri intercessor actual als cels, a favor dels redimits; el seu promès retorn corporal.

Amb això afirmem:

1 La seva eterna filiació

Creiem que el Senyor Jesu-Crist és el Fill etern de Déu. Quan l'anomenem “l'Unigènit” ens referim: al fet històric del naixement virginal del Crist¹, i al fet etern en què el Pare, al si de la Deïtat –on tot és etern i té una dimensió d'eternitat-, genera eternament, de la seva mateixa substància una, eterna i indivisible, la subsistència personal del Fill.² Això no fa referència a una “creació” ni a un “principi” cronològic del Fill.

¹Ga 4:4. ²Jn 10:30.

És la necessària expressió personal de l'eflivi d'una Filiació eterna immersa en les profunditats espirituals de la Deïtat, al si de la qual es troben les bases espirituals eternes de l'insondable misteri del Déu U i Tri, a qui prosternats adorem.³

³Jn 1:18 compareu Ps 2:7,12 i He 1:1-10; Ps .95:6.

El Fill és, doncs, etern: en substància, la mateixa del Pare, amb els seus atributs i perfeccions; i en filialitat, eternament engendrada del Pare en el si de Déu.

- Els atributs divins d'eternitat, perfecció i immutabilitat provenen l'eterna filiació del Senyor.

Déu va dir: “Jo sóc el qui sóc” (Ex 3:14), definint-se d'aquesta

manera com a etern, perfecte i en ell mateix immutable.⁴ De la mateixa manera, també ho són les tres Persones de l'Única Deïtat, els quals són qui són –Pare, Fill i Esperit Sant-, des de sempre i per sempre.⁵ El Fill és, doncs, l'etern Fill del Pare etern.

⁴Dt 32:4; Ps 102:27; Ml 3:6. ⁵Ps 90:2; Mt 5:48; Jm 1:17; Jn 10:30; 15:26.

L'encarnació i la resurrecció del Senyor, en què és declarat “Fill de Déu”,⁵ no afecten la seva eterna filiació; sinó que la confirmen, ja que la incorporen, reben de la seva plenitud i la manifesten, en i per mitjà de la seva naturalesa humana, engendrada Divinament i vitalment unida a la naturalesa divina en l'una Persona teantròpica (Divino-humana), que és el Crist.⁶

⁵Lc 1:35; Rm 1:4. ⁶Jn 1:1, 14; Col 1:17, 19; 2:9.

•El mateix Crist estableix la seva eterna filiació.

Jesús va dir: “Totes les coses m’han estat donades pel meu Pare. Ningú no coneix el Fill sinó el Pare, i ningú no coneix el Pare sinó el Fill, i aquell a qui el Fill el vulgui revelar”.⁷ Aquí Jesús defineix actes personals: el Pare donant i el Fill rebent; i parla d'un coneixement mutu tan gran i exclusiu, que únicament poden tenir a causa de la seva naturalesa i personalitat Divines. Això no era propi de la seva naturalesa humana, ja que ella “progressava en saviesa”⁸ i el mateix Senyor va dir que no coneixia ni el dia ni l’hora de la seva propera vinguda.⁹

⁷Mt 11:27. ⁸Lc 2:52. ⁹Mr 13:32; Ft 1:7.

Ell va pregar al Pare, dient: “I ara glorifica’m tu, Pare, al teu costat amb la glòria que tenia amb tu abans que el món existís”; i, després: “els he donat les paraules que m’has donat, i ells les han rebut, i han reconegut de veritat que he sortit de tu, i han cregut que tu m’has enviat”.¹⁰ Únicament com l'etern Fill de Déu, el Senyor podia demanar aquella glòria que tenia amb el Pare “abans que el món existís”; i únicament com a Fill conscient de la seva eterna filiació podia dir “he sortit de tu” i “tu m’has enviat”.

¹⁰Jn 17:5, 8.

Conclusió: la consideració de les frases del “Pare” i del “Fill”, presenten als dos com a Persones eternes, per la qual cosa es

coneixen perfectament.¹¹ Tot això defineix el Fill, amb les seves pròpies paraules, com l'etern Fill de l'etern Pare.¹²

¹¹Jn 8:54-58. ¹²Gn 32:29-30; Jt 13:18; Pr 30:4, compareu Dn 3.25. Ps 2:7; Jn 1:18; He 1:2, 8. Jn 10:36; 17:24; Col 1:15-17.

•Axiomes teològics que confirmen l'eterna filiació del Fill:

Un Pare etern, requereix un Fill etern; això ha quedat provat anteriorment.

Únicament una Persona Divina, pot veure, conèixer i revelar les altres Persones Divines.¹³

¹³Mt 16:16-17; Ga 1:15-16; Jn 1:1:18; 8:38; 16:13-15; 1 Co 2:9-16.

2 La seva encarnació

El Fill de Déu, la segona persona de la Trinitat, essent Déu veritable i etern, igual i d'una mateixa substància amb el Pare; quan arribà la plenitud del temps, va prendre la natura humana¹⁴ amb totes les seves propietats essencials i amb les seves febleses comunes, però sense pecat.¹⁵ Va ser concebut pel poder de l'Esperit Sant al si de la benaurada verge Maria, de la substància d'ella.¹⁶ D'aquesta manera, dues substàncies completes, perfectes i diferents, la divina i la humana, es van unir inseparablement en una persona, però sense cap conversió, composició o confusió.¹⁷ Aquesta persona és veritable Déu i veritable home, un sol Crist, l'únic mitjancer entre Déu i l'home.

¹⁴1 Tm 3:16; Jn 1:1-4, 14, 18; 1Jn 5:20; Fl 2:6; Ga 4:4. ¹⁵He 11:2:14, 16, 17; 4:15. ¹⁶Lc 1:27, 31, 35; Ga 4.4. ¹⁷Lc 1:35; Col 2:9; Rm 9:5; 1Tm 3:16; 1Pe 3:18.

La seva encarnació complementa a la Terra la “humiliació” del Fill etern que es va fer al Cel, quan es va desvestir de la glòria de la seva “forma de Déu” per prendre “la forma d'esclau”, que és la forma humana.¹⁸

¹⁸Fl 2:5-11, compareu He 2:14-17.

Qui negui l'encarnació del Senyor és un fals profeta, i es troba governat per l'esperit de l'Anticrist.¹⁹

¹⁹1Jn 4.1-3.

Va ser temptat en tot, semblantment a nosaltres, però sense pecar mai. Les seves temptacions no van ser subjectives ni es van originar en ell

mateix. Ell era sant, sense cap taca de pecat. Les temptacions li van venir de fora, del Diable, els dimonis i els homes.²⁰ La seva victòria va ser discernir-les, decidir exercir la seva capacitat de “poder no pecar” –la qual cosa no va fer Adam a l’Edèn-, i resistir-les o rebutjar-les. D’aquesta manera el Senyor es va mantenir impecable, es va mantenir en la condició de “poder no pecar”. Triomfant, és totpoderós per auxiliar els qui són provats.²¹

²⁰Mt 4:1-11, compareu Lc 4.13; 22:28. ²¹Rm 8:3; He 2:16-19, compareu 4.15. Jn 14:30; He 7:24-28.

3 La seva obra expiatòria i vicària sobre la Creu del Calvari

El vessament de la seva sang preciosa i la seva mort sobre la Creu donant-se a si mateix com a preu del rescate per tots, estableix la seva obra com a expiatòria vers Deu i vicària a favor nostre.²² La seva sang i la seva mort van ser necessàries.

²²1Tm 2:6.

•La seva sang.

Déu, per disseny creacional, va donar a la sang un valor físic i metafísic, alhora. Físic, o relacionat amb el cos, ja que la sang és la vida de la carn.²³ Metafísic, o relacionat amb l'ànima i l'esperit,²⁴ ja que la sang, vida de la carn, permet al nostre ésser racional habitar em el cos i fer-lo servir per a la seva plena realització.²⁵ La sang és, doncs, l'element mitjancer vital, en tota acció o activitat psicosomàtica (espiritual-corporal).

²³Gn 9:4. ²⁴Gn 2:7. ²⁵Lv 17:14; Gn 1:26-28; 2:8-17.

Per aquest disseny creacional, la sang va tenir part en la caiguda de l'home, ja que Satanàs, a través de la temptació, va aconseguir que l'ànima transgredís tota llei i disseny, i va fer servir el cos per pecar contra Déu.²⁶ La sang, allí, va capacitar vitalment al cos i, a la vegada, va ser el nexa vital en aquesta acció psicosomàtica pecaminosa.

²⁶Gn 3:6.

Déu, en la seva justícia, va castigar amb la mort o separació; i, en la seva saviesa i misericòrdia, va establir en la sang el disseny d'expiar el pecat: redimint el pecador, vindicant el disseny original de la

sang i derrotant a Satanàs.²⁷ La justícia exigeix vessar la “vida”, és a dir, la sang; la misericòrdia proveeix un “substitut” ofert en sacrifici a Déu, en lloc i a favor del pecador. S’exigeix un substitut perquè el pecador no es pot redimir a si mateix, La seva sang és sota els efectes del pecat, únicament produeix la mort, però no pot destruir el pecat que la produeix: no serveix per a l’expiació, evidenciant únicament la victòria del Diable.²⁸ La sang dels animals substitutius sacrificats d’acord l’Antic Testament era insuficient: no tenia valor humà ni santedat moral. Déu va manar oferir-la únicament com a tipus i figura de la sang que Déu mateix, en la seva gràcia, havia predestinat per fer una redempció perfeta: la sang del seu Fill.²⁹ Crist és l’Anyell de Déu “irreprochable i sense taca”, “preordinat abans de la fundació del món”.³⁰ Per això: “Jahveh ha fet recaure sobre ell la iniquitat de tots nosaltres”.³¹ Això no és simbòlic, és un fet literal.

²⁷Lv 17:11. ²⁸Ps 49:1-12. ²⁹He 9:1-14; 10:5-10. ³⁰1Jn 2:2; He 9:26. ³¹Is 53:6.

La obra feta pel senyor Jesús sobre la Creu del Calvari “en” i “amb” la seva sang, no hagués estat possible “sense” la seva sang. Per això l’Escriptura parla, sense fer diferència, de la sang com de l’obra feta “en” i “amb” ella, i les identifica com si fossin una mateixa cosa.³²

³²Rm 3:25; He 10:19 i 13.12; Ap 1:5-6; Ef 1:7; Col 1:14, 19-20; He 10:19-22; Ap 12:11; 1Jn 1:7; Ft 20:28, i Ef 2:11-22, i Ga 6.15; He 10.29.

•La seva mort.

La mort és la paga del pecat.³³ El pecat va portar dues menes de mort: la espiritual i la física. La mort espiritual, o separació de Déu,³⁴ és el càstig pel delictes de rebel·lió i desobediència al Senyor.³⁵ La mort física, o separació de l’esperit i de l’ànima del cos, és el càstig pel delictes d’haver fet servir el cos per pecar.³⁶

³³Rm 6:23a. ³⁴Rm 3.23. ³⁵Gn 2:26-27. ³⁶Gn 3:6, 17-19.

El senyor Jesu-Crist va morir les dues morts per nosaltres:

- a) la mort espiritual, o separació de Déu, sobre la mateixa Creu, quan va ser fet pecat i maledicció per nosaltres.³⁷ Allí l’espasa de la justícia de Déu el va ferir, en el lloc santíssim de la unitat

essencial entre la seva natura Divina i la seva natura humana; i el Pare va amagar el seu rostre d'ell.³⁸ El seu esperit humà, paroxisme del seu dolor, clamà: “Déu meu, Déu meu, per què m’has desemparat?”.³⁹ La Persona teantròpica (Divina-humana) unida en l’encarnació, es separada sobre la Creu. Separació real i d’un valor etern, encara que per un moment, ja que després, abans d’expirar, anomena a Déu novament “Pare”, prova que la separació s’havia acabat.

³⁷2 Co 5:21; Ga 3:13. ³⁸Za 13:7, compareu He 4:12; Is 53:3-5. ³⁹Mt 27:46, compareu Lm 1:12.

- b) La mort física, que va succeir quan Jesús “va exclamar amb veu forta, i digué: Pare, en les teves mans encomano el meu esperit! I havent dit aquestes paraules, va expirar”.⁴⁰

⁴⁰Lc 23:46.

•Unitat i distinció entre sang i mort en el sol sacrifici del Crist.

La mort de Crist sobre la Creu no va esdevenir pel vessament de la sang ni pel trencament del cor, va esdevenir quan el mateix Fill de Déu va encomanar el seu esperit en las mans del Pare, i, tot seguit, per un acte de la seva pròpia voluntat va lliurar el seu esperit.⁴¹ Això evidencia que cal distingir entre el vessament de la seva sang i la seva mort, encara que sense separar els dos fets en l’únic sacrifici expiatori i vicari.

⁴¹Mt 27:50; Lc 23:46, compareu Jn 10:17-18.

La distinció és la següent:

- a) Únicament la sang va tractar l’element “pecat” i el va desfer i netejar, alhora que era vessada en propiciació.⁴²

⁴²He 9:22b, 26; 12:24; 1Jn 2:2.

- b) Únicament la seva mort, l’espiritual i la física com un tot, va portar la culpa i el fruit del pecat, va pagar el seu càstig i va ser per a Déu olor de suavitat.⁴³

⁴³Ef 5:2.

Calen els dos fets per a un únic efecte expiatori i vicari, i únicament el Crist els va portar a terme sobre la Creu: “Ell mateix va portar els nostres pecats en el seu cos sobre la fusta”.⁴⁴, i els va netejar amb la

seva sang;⁴⁵ i allí va pagar les conseqüències i el càstig del pecat, va morir per nosaltres i va destruir al Diable, que tenia l'imperi de la mort.⁴⁶

⁴⁴1Pe 2:24a. ⁴⁵Is 1:16, 18; 1Jn 1:7. ⁴⁶Rm 5:6-8; He 2:14-17.

Conclusió: La seva sang i la seva mort són imprescindibles. Cada element es distingeix de l'altre, però sense separar-se'n; cada un té la seva funció específica, però no es poden dissociar; i els dos hi són, sense confondre's, en el mateix únic acte sacrificial i expiatori vers Déu, i vicari a favor nostre.

Tercer: L' Esperit Sant

Creiem en l' Esperit Sant. Confessem la seva Deïtat, i el reconeixem com l'únic vicari actual del Senyor Jesu-Crist sobre la Terra. Ell forma l'Església de Crist: donant convicció de pecat i il·luminant el pecador; guiant al penediment, i a la veritat que és en Crist Jesús; donant al pecador penediment i desitjos de salvació, el do preciós de la fe, escoltant la Paraula de l'Evangelí; engendra i regenera el creient, fent-lo fill de Déu i batejant-lo en el Cos de Crist; santifica i transforma el renascut a la imatge de Crist, produint el "fruit de l' Esperit" i repartint dons espirituals a cada renascut com ell vol. Ell ensenya el creient a pregar segons la voluntat de Déu i el guia a tota la veritat. I el dia de la resurrecció, serà l'agent que vivificarà els cossos dels creients a semblança del cos de Crist, juntament amb el Senyor

Amb això afirmem:

1 La seva Divinitat

L' Esperit Sant és Déu, juntament amb el Pare i amb el Fill; és la tercera Persona en l'ordre de prelatió de la Santíssima Trinitat.¹

¹Jn 5:5-7; 2Co 13:13; 1Pe 1:2.

De tota eternitat "procedeix" del Pare i del Fill juntament.² "Procedeix", implica que el Pare, juntament amb el Fill, de la seva pròpia substància eterna, la qual és Esperit,³ suscita eternament, al sant si de la Divinitat immanent, la subsistència personal de l' Esperit Sant. No és una "engendració" com amb el Fill, ja que aquesta porta el signifi d'encarnar per obrar la salvació de l'home sobre la Creu. No és d'aquesta manera amb l' Esperit Sant, per això no porta el nom de Fill, sinó el de la substància Divina, "Esperit", ja que en ella es troba la base espiritual eterna de la seva procedència. Per això també s'anomena "Esperit de Déu",⁴ o "Esperit del Senyor".⁵

²Jn 14:26; 15:26; 16:7. ³Jn 4:24. ⁴Mt 3:16-17. ⁵2Co 3.17-18.

Posseeix tots els atributs i perfeccions de les altres Persones de la Trinitat; per exemple: espiritualitat i santedat, com el seu propi nom indica; eternitat;⁶ omnipresència;⁷ omnisciència i omnipotència.⁸

⁶He 9:14. ⁷Ps 139:7. ⁸1Co 2:10-11; Is 11:2, compareu Gn 1:2.

2 La seva Personalitat

L'Esperit Sant no és una influència o una virtut espiritual del Pare o del Fill; és una Persona, amb tots els atributs i accions propis de la personalitat.

a) Argument òntic (o de l'èsser) racional.

Posseeix la facultat cognoscitiva o de la ment o pensament intel·ligent;⁹ la volitiva o de la voluntat particular o individual;¹⁰ i la sensitiva o dels sentiments perfectes.¹¹

⁹Is 40:13-14; Rm 8:27; 1Co 2:12. ¹⁰1Co 12.11. ¹²Rm 5:5; Ga 5:22-23; Ef 5:9-10.

b) Obra o actua com una Persona.

Parla,¹³ redargüeix,¹⁴ dona ordres,¹⁵ guia,¹⁶ ensenya i recorda,¹⁷ fa obres poderoses,¹⁸ intercedeix,¹⁹ testifica,²⁰ i consola.²¹

¹³Ft 10:19; Ap 2:7; 22:17. ¹⁴Jn 16:8. ¹⁵Ft 13:2-4; 16:6-7. ¹⁶Jn 16:13. ¹⁷Jn 14:26. ¹⁸Ft 8:29, 39. ¹⁹Rm 8:26. ²⁰Jn 15:26; Rm 8:16. ²¹Jn 14:16.

c) Es designat com a una Persona.²²

Encara que "Pneuma", Esperit, és neutre, li són aplicats pronoms personals masculins,²³ igualment com a Crist.²⁴

²²Jn 14:6. ²³Jn 16:7-8, 13-14. ²⁴1Jn 2:6; 3.3, 5, 7, 16.

d) Es pot tractar amb ell com amb una Persona: benèvolament,²⁵ malèvolament,²⁶ i es pot blasfemar en contra seva (la blasfèmia contra l'Esperit sant no té perdó).²⁷

²⁵Ft 15:28; Ef 5:18-19. ²⁶Is 63:10; Ft 5:34; 7:51; Ef 4:30; 1Te 5:21. ²⁷Mt 12:32; He 10:29.

3 La seva obra

Va participar en l'obra de la Creació.²⁸ Va parlar als i per mitjà dels profetes a l'Antic Testament.²⁹ Va inspirar les Sagrades Escripures, i il·lumina a l'home per conèixer-les i interpretar-les correctament.³⁰ És l'agent Diví que va obrar l'engendració virginal de Crist.³¹

²⁸Gn 1:2; Jb 26:13; Ps 33:6. ²⁹Ne 9:30; 1Sa 16:13-14; 2Sa 23:2; Ez 11:24-25; Mi 3:8 compareu Za 7:12. ³⁰1Te 2:13; 2Tm 3:15-17; 2Pe 1:21; 1Co 2:7-16 compareu 2Tm 2:15. ³¹Lc 1:31-35; Mt 1:18-25 compareu Is 7:14 i Ga 4:4.

Va descendir, en forma corporal com un colom, sobre Crist en el seu bateig al Jordà, demostrant el seu domini sobre el “príncep de la potestat de l’aire”, que és Satanàs.³² Va portar a Crist al desert per ser temptat pel diable.³³ Amb l’Esperit Sant, Déu va ungir el Crist, i amb potència.³⁴ Va actuar en la resurrecció del Crist;³⁵ i serà l’agent Diví que vivificarà el cos dels creients, en el dia de la Vinguda del Senyor, a la semblança dels cos de Crist, juntament amb el Senyor.³⁶

³²Mt 3:16 compareu Ef 2:2-3. ³³Mt 4:1; Mc 1:12-13; Lc 4:1. ³⁴Mt 12:15-18; Lc 4:16-21; Ft 10:38. ³⁵Rm 1:4. ³⁶Rm 8:11; Fl 3:20-21; Jud 1:24-25.

És Esperit de gràcia i de pregària;³⁷ i ens ajuda i ensenya a pregar segons la voluntat de Déu, en, per i per mitjà de l’Esperit Sant.³⁸ És l’únic Vicari del Senyor Jesu-Crist a la Terra, i el glorificarà.³⁹ Enviat pel Senyor el dia de la Pentecosta, va establir l’Església, venint a residir en els creients, i constituint-los com el Cos de Crist.⁴⁰

³⁷Za 12:10. ³⁸Rm 8:26-27; Ef 6:18; Jud 20; 1Co 2:10. ³⁹Jn 14:16-17, 26; 15:26; 16:7, 14-15. Jn 14:16-18; Ft 1:8, capítol 2; 1Co 12:13, 27 compareu Ef 1:22-23; 4:4-6.

4 L’Esperit Sant és qui forma l’Església del Senyor i li dóna dons espirituals

Per això: redargüeix de pecat i il·lumina al pecador;⁴¹ guia al penediment,⁴² i a la veritat que és en Crist Jesús;⁴³ dóna el do precíus de la fe al pecador penedit que escoltant l’Evangeli desitja ser salvat de tot cor;⁴⁴ engendra i regenera el creient, i el fa fill de Déu, venint a viure en el seu cor i batejant-lo en el Cos de Crist, i dóna testimoni al seu esperit que ara és fill de Déu;⁴⁵ santifica el renascut,⁴⁶ i els transforma a la imatge de Crist;⁴⁷ produeix en el renascut el fruit de l’Esperit Sant,⁴⁸ i l’omple amb la seva plenitud, en la mesura que es nega a si mateix i es rendeix al Senyor.⁴⁹ Dóna dons espirituals: segons la seva voluntat, l’Esperit Sant reparteix dons espirituals als fills de Déu per a l’edificació espiritual del Cos de Crist i el seu perfecte funcionament i testimoni, tant al món com als àngels als Cels.⁵⁰

⁴¹Jn 16:8 compareu He 6:4-9. ⁴²Ft 5:31; 11:18; Rm 2:4. ⁴³Jn 16:13-14. ⁴⁴Rm 10:17; Ef 2:8; Ga 5:22. ⁴⁵2Co 1:21-22 compareu Ga 4:4-7; Ef 1:13-14; Tt 3:4-7; Rm 8:15-16; 1Co 12:13. ⁴⁶1Pe 1:1-2, 13-16. ⁴⁷Rm 8:29; 2Co 3:17-18. ⁴⁸Ga 5:22-23; Ef 5:9. ⁴⁹Mt 11:25-30 compareu Lc 9:23; Ga 2:20; 5:16; Ef 5:1-21; 1Pe 5:1-11. ⁵⁰1Co 12:1-11; Rm 12:1-13; Ef 4:7-16; 1Tm 3:1-13; Tt 1:5-9; 1Pe 4:10-11; Jn 15:14-21 compareu Ef 3:10; 1Pe 1:10-12.

Quart: La Santa Bíblia

Creiem que la Bíblia és la Paraula de Déu, inerrable i infal·lible, revelada per l'Esperit Sant als sants profetes, evangelistes, i apòstols que van escriure els seixanta-sis llibres canònics que la integren sota la seva inspiració, i als quals va protegir l'Esperit Sant de tot error o contradicció en la seva tasca. I que aquests llibres inspirats han estat preservats purs al llarg dels segles per la seva cura i providència especials en els anomenats "Text Masorètic", per l'Antic Testament, i "Textus Receptus", per al Nou Testament. Per això les Sagrades Escripures són l'única autoritat i regla de fe, doctrines, pràctiques, forma de govern eclesiàstic i disciplina, per als cristians i per a les Esglésies Cristianes Bíbliques.

Amb això afirmem:

1 La seva inspiració

Que la inspiració de les Sagrades Escripures és una activitat pròpia de l'Esperit Sant, que va portar a terme sobre, dins i per mitjà de la ment i la personalitat dels escriptors sagrats, i que per ella van ser capacitats per declarar o enregistrar, sense cap mena d'error o contradicció, la revelació de Déu segons la seva ment i voluntat.¹

¹Nm 11:16-30; Jr 1:1-9; 36:1-2; Ex 17:14; 2Pe 1:19-21; 3:1-2, 15-16; Jn 20:20-21; 2Tm 3:14-17.

Que aquesta inspiració va ser verbal i plenària. Quan diem verbal, volem dir que l'Esperit Sant va inspirar tant els temes i idees com les mateixes paraules en què aquests van ser declarats, desenvolupats i escrits. Quan diem plenària, volem dir que tota la Bíblia, i no solament algunes de les seves parts, va ser inspirada per Déu; i que l'Esperit Sant inspirava donant llibertat, en certes ocasions, als escriptors per què ho expressessin fent servir la manera, llenguatge i estils humans,

encara que sota la seva guia i supervisió, de manera que mai fessin cap error ni contradicció.²

²Ps 12:6; 119:137-144; 2Tim 3:15-17; 2Pe 1.21; 1Pe 1:9-12; 1Jn 5:11-13; Lc 24:47, 44-48; Mt 22:29; Jn 5:39-47; Rm 1:2.

2 El cànon de les Escripures

Confessem que ells llibres canònics, o total i universalment reconeguts com a inspirats de Déu, són:

- a) Els 39 llibres de l'Antic Testament, que són els següents: Gènesi, Èxode, Levític, Nombres, Deuteronomi, Josuè, Jutges, 1 i 2 de Samuel, 1 i 2 dels Reis, 1 i 2 de les Cròniques, Esdres, Nehemies, Ester, Job, Psalms, Proverbis, Esclesiastès, Càntic dels Càntics, Isaïes, Jeremies, Lamentacions, Ezequiel, Daniel, Osees, Joel, Amós, Abdies, Jonàs, Miquees, Nahum, Habacub, Sofonies, Ageu, Zacaries i Malaquies. I que aquest ha quedat preservat per Déu en el text hebreu anomenat "Text Masorètic". Els llibres anomenats L'Apòcrifa, no havent estat inspirats per Déu, no formen part del cànon de les Escripures i, per tant, no tenen cap autoritat per a l'església de Déu; s'han de considerar com a escrits d'homes, i no s'han d'introduir en les edicions del text Bíblic.³

³Lc 24:27, 44; Rm 3:2.

- b) Els 26 llibres del Nou Testament, que són els següents: Mateu, Marc, Lluc, Joan, Fets dels Apòstols, Romans, 1 i 2 Corintis, Gàlates, Efezis, Filipencs, Colossencs, 1 i 2 Tessalonicencs, 1 i 2 Timoteu, Titus, Filemó, Hebreus, Jaume, 1 i 2 Pere, 1, 2 i 3 de Joan, Judes i Apocalipsi. I que aquests han quedat preservats per Déu en el text grec anomenat "Textus Receptus", dels anys 1546 a 1624.

L'Antic Testament va ser escrit en hebreu i arameu, i el Nou Testament en grec. Déu va inspirar directament aquests llibres i amb la Seva providència i cura especials els ha guardats purs a través de tots els temps, i per això són autèntics i dignes de tota confiança.⁴

⁴Mt 5:18; Rm 3:2; Is 8:20.

Tanmateix, com que aquestes llengües originals no són conegudes per

tots els cristians, que tenen el dret de tenir les Escriptures per llegir-les i meditar-les amb el temor de Déu, cal que les Escriptures siguin traduïdes a les diverses llengües de totes les nacions, a fi que la Paraula de Déu sigui coneguda i produeixi el fruit de l'Esperit Sant.⁵

A efectes pràctics fem servir la versió catalana de les Escriptures publicada per la Societat Bíblica Trinitària de Londres; i alhora de fer servir una versió en castellà, la de Reina-Valera de 1909.

⁵Ft 15:15; Jn 5:39; 1Co 14:6,9,11,24,27-28; Col 3:16; Rm 15:4.

3 La seva autoritat

L'autoritat de les Sagrades Escriptures, autoritat que mana i mena la nostra fe i obediència, no depèn del testimoni de cap home o església, sinó únicament i totalment de Déu, el seu Autor, el qual és Ell mateix la Veritat. Per tant, cal obeir les Escriptures perquè són la Paraula de Déu.⁶

⁶2Pe 1:19-21; 2Tm 2:16; 1Te 2:13; 1Jn 5:9

Les Sagrades Escriptures són la nostra única autoritat en matèria de fe, doctrina, pràctica, norma de conducta, forma de govern i disciplina eclesial.⁷

⁷Jn 20:30-31; 21:24-25; 1Te 2:11-13; 2Te 2:15-17; 3:6; Ga 1:8-9, compareu Dt 4:2 i Ap 22:18-21.

4 La seva interpretació

La sana interpretació i el correcte enteniment demana la il·luminació de l'Esperit Sant, qui capacita al lector reverent i humil per discernir la Paraula sense error.⁸

⁸Ps 119:18; 36:7-9; Jr 33.1-3; 1Co 2; 1Jn 2:20-21.

Confessem que la Bíblia és el seu propi intèrpret,⁹ això requereix comparar Escriptura amb Escriptura o el text amb el seu context i les referències relacionades,¹⁰ respectant el seu significat gramatical, històric i literal. Una perspectiva "Dispensacional" de les Escriptures ajudarà a aplicar els seus textos al període històric correcte, sense menysprear la seva transcendència i el valor permanent dels ensenyaments de cada passatge.

⁹1Co 2.12-13. ¹⁰Jn 5:46-47.

La perspectiva “Dispensacional” no és un sistema d’interpretació superposat a la Bíblia, sinó que és la lliçó que emergeix del seu estudi reverent. Les Escripures revelen diferents tractes de Déu amb els homes, sota diferents responsabilitats; així com la progressiva revelació de la gràcia de Déu. La salvació sempre ha estat, és i serà per mitjà de la fe en la Paraula de Déu, en les seves promeses i obres centrades en la Persona de Crist, anticipades en profecies i complides a la Creu.

Les “Dispensacions”, o l’Administració Divina de la gràcia i dels Judicis de Déu, així com els períodes de temps i les Escripures que els inclouen, es discerneixen en termes generals segons el següent detall: “Innocència”, des de la Creació de l’home fins la seva caiguda en pecat (Gn 1:27 a 3:24); “Consciència”, des de l’expulsió de l’Edèn fins al Diluvi (Gn 4:1 a 8:19); “Govern humà”, des de després del Diluvi fins a la confusió de les llengües a Babel (Gn 8:20 a 11:9); “Promesa”, des del cridat d’Abraham fins a Moisès, l’alliberament d’Israel d’Egipte i l’arribada al Sinaí (Gn 12:1 a Ex 19:1); “Lei”, des del Sinaí fins a la crucifixió del Crist (Ex 19:1 a Mt 27:33); “Gràcia”, des del Crist fins l’arrabassament de l’Església abans de la Tribulació (Jn 1:17 a Ap 4:1); el període de set anys de la Tribulació i l’Anticrist (Ap 6:1 a 18:24); “Regne”, des de la vinguda corporal del Senyor a la Terra fins a la fi del Mil·lenni (Ap 19:11 a 20:10); Judici final sota Crist assegut al Gran Tron Blanc (Ap 20:11 a 20:15); Cel nou i Terra nova (Ap 21 i 22).

Aquesta classificació de textos bíblics no és una codificació estricta o limitada, ja que els passatges d’una divisió poden contenir part que facin referència a unes altres Dispensacions. A més, hi ha principis fonamentals que s’apliquen a tots els temps, així com lliçons històriques, o revelacions i ensenyaments espirituals, promeses, advertiments, prevencions, exemples, símbols o figures, ja que “la paraula del Senyor perdura eternament”.¹¹

¹¹1Co 2:12-13 compareu amb 2Tm 2:15; Ef 3:1-10; 1Co 10:1-12; 1Pe 1:24-25.

Cinquè: La creació

Creiem que Déu va crear directament tots els éssers, i les coses, visibles i invisibles, en set dies literalment, com es descriu al llibre del Gènesi; i que el que Déu va crear en el seu origen era “molt bo”. Rebutgem com a falses la “teoria de l’evolució”, i el “teisme evolucionista”, així com la “teoria de l’interval”.

Amb això afirmem:

1 En el principi va plaure Déu Pare i Fill i Esperit Sant,¹ per a la manifestació de la glòria del seu poder,² saviesa i bondat eternes, crear, és a dir, fer del no-res el món i totes les coses que hi ha, visibles i invisibles, en sis dies, i totes molt bones.³

¹Jn 1:2-3; He 1:2; Jb 26:13. ²Rm 1:20. ³Col 1:16; Gn 1:31.

2 Després que Déu hagué creat totes les altres creatures, va crear l’home, mascle i femella,⁴ amb ànimes racionals i immortals.⁵ dotats de coneixement, rectitud i santedat veritables,⁶ a la semblança de Déu. L’home fou creat amb la Llei de Déu en el seu cor⁷ i amb la capacitat per complir-la i, tanmateix, també amb la possibilitat de transgredir-la en la llibertat de la seva voluntat, que podia experimentar canvis.⁸

⁴Gn 1:27. ⁵Gn 2:7. ⁶Ec 7:29; Gn 1:26. ⁷Rm 2:14-15. ⁸Gn 3:6.

3 A més de la Llei de Déu escrita en llurs cors, Adam i Eva van rebre el manament de no menjar de l’arbre del coneixement del bé i del mal.⁹ Mentre van guardar aquest manament van ser feliços, gaudint de comunió amb Déu, i tenien el domini sobre les criatures.¹⁰

⁹Gn 2:17. ¹⁰Gn 1:26-27.

4 Déu, el gran i bon Creador de totes les coses,¹⁷ amb el Seu poder i saviesa infinits, sustenta, dirigeix, disposa i governa totes les creatures, des de la més gran fins a la més petita¹⁸ per mitjà de la Seva sàvia i santa providència conforme a la Seva presciència infal·lible i al lliure i immutable disseny de la Seva pròpia voluntat, per a lloança de la glòria de la Seva saviesa, justícia, poder, bondat i misericòrdia.¹⁹

¹⁷He 1:3; Jb 38:11; Is 46:10-11; Ps 135:6. ¹⁸Mt 10:29-31. ¹⁹Ef 1:11.

Sisè: Els àngels

Creiem que els àngels són éssers reals, de natura espiritual, amb una personalitat individual. La Bíblia ens parla de l'arcàngel Miquel i els sants àngels de Déu, per un costat, i de Satanàs i els dimonis, per l'altre. També es parla de Gabriel.

La Bíblia ens parla de Satanàs com l'autor de la caiguda i del pecat; ell és l'enemic declarat de Déu i dels homes, i és condemnat per sempre amb tots els dimonis i els incrèduls.

Amb això afirmem:

1. Els àngels són éssers reals, de natura espiritual, racionals, amb personalitat individual.¹ Déu els va crear com a éssers celestials.² No es reproduïen per procreació com els éssers humans, van ser creats com una gran multitud d'éssers immortals.³ Encara que són superiors a l'home en saviesa i poder, no són ni omniscients ni totpoderosos, i no s'han d'adorar.⁴ Ja que són esperits, no tenen un cos de carn i ossos,⁵ però s'han aparegut en forma humana, amb una mena de "cos espiritual" exclusiu d'ells.⁶

¹Ps 103:20-21; 104:4; 148:2; He 1:14a. ²Mt 24:36 compareu Lc 2:13-15; Job 38:4-7 compareu 16a. ³Ps 8:4-5; Lc 20:34-36; He 12:22; Ap 5:11. ⁴Mt 24:36 compareu 2Pe 2:11; Jud 1:9; Ap 19:10; 22:8-9. ⁵Lc 24:39. ⁶Mc 16:1-7; Lc 24:1-6.

Les Escriptures parlen de diferents categories d'àngels: querubins, serafins, arcàngels, trons, dominis, principats, potestats, poders, dominació i àngels.⁷

⁷Gn 3:24; Ps 80:1; Is 6:2, 6; 1Te 4:16; Jud 1:9; Col 1:16; Ef 1:21; 3.10; 1Pe 1:12; 3:22.

2. Els àngels sants són a la presència de Déu, i l'adoren, lloen, compleixen la seva Paraula i fan la seva voluntat.⁸ També tenen cura, ajuden, serveixen, protegeixen i alliberen el poble de Déu.⁹ Interpreten la voluntat de Déu als seus servidors, guien els creients i castiguen els seus enemics.¹⁰ S'alegren amb Crist quan els pecadors es penedeixen, i quan aquests moren els condueixen al si d'Abraham.¹¹

⁸Is 6:2, 6; Dn 7:9-10; Ap 5:11 compareu Mt 19:10; He 1:6-7; Ps 103:21. ⁹Ps 34:7;

91:11; Dn 6:21-22; Ft 5:18-20; 12:1-10; 27:14-26; He 1:14. ¹⁰Dn 7:16; 10:5, 14; Za 1:7-8; Ft 8:26; 12:21-23. ¹¹Lc 15:10; 16:22.

3. Els àngels caiguts són el diable i els seus àngels.¹² Encara que tots els àngels van ser creats sants, molts d'ells, comandats per Satanàs, es van rebel·lar contra Déu i van caure del seu estat original.¹³ Degut al pecat de l'home, que pràcticament va ser un pacte amb el diable i contra Déu, li va estar permès a Satanàs i als altres dimonis moure's a les esferes celestials¹⁴ i a la terra, per això Satanàs és anomenat “el príncep de la potestat de l'aire” i “el príncep d'aquest món”,¹⁵ i les seves hosts, “esperits de la maldat en els àmbits celestial”.¹⁶

¹²Mt 25:41; Ap 9:11; 12:9. ¹³Is 14:12-20; Ez 28:13-19; 1Tm 3:6b; Ap 12:3-4a. ¹⁴Jb 1:6-12. ¹⁵Ef 2:2; Jn 12:31. ¹⁶Ef 6:12.

El diable i els dimonis són enemics de Déu, i s'oposen a les seves obres, als sants àngels i als creients.¹⁷ Satanàs, “pare de la mentida”,¹⁸ i els “esperits enganyadors”, produeixen les falses doctrines o “doctrines de dimonis”,¹⁹ per mitjà dels “falsos profetes” i dels falsos mestres que negaran el Senyor i la seva obra;²⁰ enceguen l'enteniment dels incrèduls;²¹ i intenten embolicar o enganyar els creients.²²

¹⁷Dn 10:12-13, 20-21; Jn 13:27; Jb 1:12-13, 19; 2:4; Lc 13:14; Ft 10:38; Rm 8:38-39; Ef 6:12; 1Te 2:18; Ap 12:10. ¹⁸Jn 8:44. ¹⁹Ga 1:6; 2Te 2:12, 1Tm 4:1. ²⁰2Pe 2:1-3; 2Tm 2:16-18. ²¹2Co 4:3-4; 2Tm 2:26. ²²2Co 11:3; 1Jn 4:1-3.

Els creients no han de donar lloc al diable, ja que podem ser influïts i utilitzats per ell i els dimonis, encara que no poden ser posseïts per ells.²³ El Senyor va aparèixer per desfer les obres del diable,²³ derrotar-lo i despullar-lo amb les seves hosts. Per això els fills de Déu poden, i cal que resisteixen el diable, fermes en la fe i la victòria del Senyor sobre ells.²⁵

²³Ef 4:26-27; Mt 16:22-23; 26:69-75; Ft 5:1-11; 2Te 3:6-15. ²⁴Gn 3:15; Jn 14:30; Ft 10:38; 1Jn 3:8; Col 2:8-15; He 2:14-15; 4:15-16. ²⁵Ef 6:16; Jm 4:7; 1Pe 5:8-11; Ap 12:7-12.

El diable i els seus àngels seran llançats al foc etern, al llac de foc i sofre, juntament amb els impius.²⁶

²⁶Mt 25:41; Ap 20:10, 14-15; 21:8.

Setè: L'home

Creiem que l'home va ser creat directament per Déu de la pols de la terra en el sisè dia de la Creació. Creat sense pecat, l'home va ser temptat per Satanàs al jardí de l'Edèn, va caure de la seva justícia i va quedar en una condició de pecat. Aquesta imatge moral i espiritualment caiguda ha estat heretada per tot el llinatge humà, que es troba en una condició de total depravació. L'home, mort en les ofenses i els pecats, i sense poder aconseguir la glòria de Déu, és del tot incapaç de salvar-se per ell mateix.

Amb això afirmem, a més del que hem dit a l'article cinquè:

1 A més de la Llei de Déu escrita en llurs cors, Adam i Eva van rebre el manament de no menjar de l'arbre del coneixement del bé i del mal.¹ Mentre van guardar aquest manament van ser feliços, gaudint de comunió amb Déu, i tenien el domini sobre les criatures.²

¹Gn 2:17. ²Gn 1:26-27.

2 Déu va crear l'home perfecte i just. La llei justa que Déu els va donar parlava d'una vida condicionada a la seva obediència i amenaçava amb la mort la desobediència.³ L'obediència d'Adam va ser curta. Satanàs es va servir de la serp per portar Eva al pecat, ella, doncs, va seduir Adam, el qual, sense cap força exterior, lliurement, va violar la llei sota la qual van ser creats i també el manament de no menjar del fruit prohibit.⁴ Però els nostres primers pares foren seduïts per la subtileza i la temptació de Satanàs, i van pecar menjant el fruit prohibit. Déu, segons el seu sant propòsit, va voler permetre aquest pecat per a la lloança de la seva glòria.⁵

³Gn 2:16:17. ⁴Gn 3:13; 2 Co 11:3. ⁵Rm 11:32

3 A causa d'aquest pecat, els nostres primers pares van caure de la seva rectitud original i van perdre la comunió amb Déu. El pecat d'ells ens va afectar a tots i a través d'aquest pecat la mort va passar a tots.⁶ Tots els homes van quedar morts en el pecat⁷ i totalment corromputs

en totes les facultats i parts de l'ànima i del cos.⁸

⁶Rm 3:23. ⁷Rm 5:12-21. ⁸Tt 1:15; Gn 6:5; Jr 17:9; Rm 3:10-19.

4 Com que Adam i Eva eren l'arrel de la humanitat, i per l'ordenament de Déu, Adam era al lloc de tota la humanitat, la culpa d'aquest pecat va ser imputat a tots els seus descendents, i la natura corrompuda es va transmetre als descendents per la generació ordinària.⁹ Tots els éssers humans, concebuts en pecat¹⁰ i subjectes per naturalesa a la ira de Déu,¹¹ esclaus del pecat i subjectes a la mort,¹² són lliurats a misèries espirituals, temporals i eternes, a menys que el Senyor Jesu-Crist els n'alliberi.¹³

⁹Rm 5:12, 15-19; 1 Co 15:21-22, 45, 49. ¹⁰Ps 51:5; Jb 14:4. ¹¹Ef 2.3. ¹²Rm 6:20; 5.12. ¹³Ft 2.14-15; 1 Te 1:10.

5 Aquesta corrupció original, que ens incapacita completament per al bé i ens inclina totalment cap al mal,¹⁴ és l'origen de totes les transgressions actuals.¹⁵

¹⁴Rm 5:6; 8:7; Col 1:21; Rm 3:10-12; ¹⁵Jm 1:14-15; Mt 15:19; Ef 2:2-3

6 Aquesta corrupció de la naturalesa roman, durant aquesta vida, en aquells que són regenerats.¹⁶ Malgrat que el pecador és perdonat i la seva naturalesa pecaminosa esmorteïda per mitjà de la fe en Crist, tanmateix, la corrupció del seu cor i els seus efectes, són autènticament i pròpiament pecat.¹⁷

¹⁶Rm 7: 18-23; Ec 7:20; 1 Jn 1:8. ¹⁷Rm 7:23-25; Ga 5:17.

Vuitè: La Salvació

Creiem que la salvació és únicament per la gràcia de Déu, no per obres humanes. La salvació de l'home és un regal de Déu. L'obra redemptora la va portar a terme el Senyor Jesu-Crist morint vicàriament sobre la Creu del Calvari per expiar els nostres pecats i portar-nos a Déu. La salvació es rep per mitjà de la fe, que inclou penediment vers Déu i fe en el Senyor Jesu-Crist, i això esdevé una realitat per la gràcia de Déu vers el pecador. La salvació es consolida en l'experiència personal del nou naixement que Déu produeix en el cor de tot aquell que rep Crist Jesús, i que és fet fill de Déu. L'obra de la salvació inclou la justificació, la reconciliació, la regeneració, l'adopció i la santificació.

Amb això afirmem:

1 La salvació

La salvació de l'home és un regal de la pura i sola gràcia de Déu.¹ Per això no pot ser portada a terme per l'home.² Les obres que salven les va fer Déu.³ L'amor etern del Pare, enviant i donant el seu propi Fill com a propiació pels nostres pecats;⁴ l'ofrena, per l'Esperit Etern, feta pel Fill de pròpia i amorosa voluntat, per ofrenar la seva vida en la creu del Calvari en sacrifici i mort expiatòria i vicària com a substitut legal del pecador penedit, pel qual va morir i ressuscitar,⁵ i l'adopció i regeneració espiritual del pecador convertit que porta a terme l'Esperit Sant,⁶ constitueixen les obres Divines de la salvació per la gràcia.

¹Gn 3: 15; Jr 31:3; Jn 3:13-18; 1Jn 4:8-14. ²Ps 49:7-9. ³Rm 3:23-26; Jn 3:3-4; 16.18. ⁴Jn 3:16; 1Jn 4:10; 2:2; Rm 3:25. ⁵He 9:14; Jn 10:11.17-18; He 9:26-28; 10:11-14. ⁶Jn 16:7-15; 1Pe 1:1-2; Tt 3:4-5.

Donat que són necessàries aquestes obres Divines per portar a terme la salvació de l'home, és evident que únicament per la fe en aquestes obres pot l'home ésser salvat, previ penediment dels pecats.⁷

⁷Ft 20:21; compareu Jn 1:12; 3:36; 6:28-29; Ef 2:8-10; 1Jn 5:1, 11-13.

Encara que l'obra de la redempció no es va consumir per Crist fins després de l'encarnació, amb tot, el poder, l'eficàcia i els seus beneficis, van ser comunicats als elegits en totes les èpoques que van des del principi del món en i mitjançant les promeses, els tipus i els sacrificis, en els quals Crist va ser revelat i assenyalat com la llavor de la dona que feriria a la serp al cap, i com l'anyell immolat des del principi del món, ja que ell és el mateix ahir i avui i pels segles.⁸

⁸Ga 4:4-5; Gn 3:15; Ap 13:8; He 13:8.

2 La justificació i la reconciliació

Déu és just, l'home es pecador. Tota relació seria impossible sense una obra mitjancera que permetés declarar el pecador justificat davant Déu, i així reconciliat amb ell. Aquesta obra ha de satisfer les exigències de la justícia de Déu, manifestant-la en un acte de judici del pecat del pecador, que alhora que compleix el càstig del pecat, tingui la capacitat de justificar i reconciliar el pecador.

Únicament l'amor de Déu ho va fer possible, enviant el Senyor Jesu-Crist. Ell va donar satisfacció a aquestes exigències Divines, i va patir pels nostres pecats, el just pels injustos, per portar-nos a Déu. Quan l'amor i la misericòrdia de Déu van proveir l'Anyell sense tanca per a l'holocaust, la justícia es va vessar, i en va resultar la pau.

Sobre el fonament legal de la santedat del Senyor Jesu-Crist, la seva victòria sobre la temptació, el seu sacrifici expiatori i vicari fet una sola vegada i per sempre a la Creu del Calvari, la seva gloriosa resurrecció corporal i la seva presentació per nosaltres davant la presència del Pare, Déu just imputa al pecador injust, la justícia del Senyor Jesu-Crist. I el pecador injust, els pecats del qual van ser expiats en la imputació de la Creu, és justificat, i per això reconciliat, pels mèrits de la preciosa sang i de la gloriosa resurrecció del Senyor Jesu-Crist.

Ja que ha estat el Senyor Jesu-Crist qui va fer l'obra, s'evidencia que únicament per la fe, sense res més, en la seva persona i obra que el pecador és justificat davant de Déu i reconciliat amb ell.⁹

⁹Ps 85:10; Is 32:17; Rm 3:9-28; 4:6-8, 18-25; 5:1-19; 10:1-10; Ef 2:13-18; He 9:24; 1Co 1:30-31; 2Co 5:18-21; He 9:2; 1Jn 4:8-4; Col 1:13-23; 1Pe 3:18; Is 53; Ga 3.6-11; Fl 3:8-9.

3 La regeneració

És a la vegada espiritual i corporal. La regeneració corporal es considera a l'article que parla de la "Resurrecció" (pp.).

La regeneració espiritual, és també anomenada al Nou Testament "nàixer de nou", "nàixer de l'Esperit", "ser engendrat de Déu", "donar la vida", "passar de la mort a la vida", "nova creació".¹⁰

¹⁰Jn 3:3-7; 1Jn 3:9-14; 4:7-13; 5:1, 4, 18; Ef 2:1-5; Jn 5:24; 2Co 5:17; Ga 6:15; Col 2:13.

Tot això parla d'una mateixa i única experiència espiritual, que consisteix en l'engendració com a fill de Déu, que porta a terme l'Esperit Sant en el pecador constricte que penedit dels seus pecats, posa tota i únicament la fe en el Senyor Jesu-Crist per rebre el perdó i la neteja dels seus pecats, i la salvació eterna de la seva ànima.

Aquesta feliç experiència, es porta a terme al mateix moment de la conversió autèntica, i implica rebre dins del nostre esperit la participació de l'Esperit Sant per recepció externa, és a dir, infusió de vida Divina dins de la vida humana del pecador convertit. Sense aquesta experiència espiritual ningú no pot veure ni entrar en el regne de Déu.¹¹

¹¹Jn 3:3-8; Ft 2:37-40; Mc 1:14-15; Ft 3:19; Rm 8:8-18; Ef 1:13-14; Tt 3:5-7; 2Pe 1:4; 1Jn 2:20-27; 5:1-4.

4 L'adopció

És a la vegada espiritual i corporal. L'adopció corporal es considera a l'article que parla de la "Resurrecció" (pp.).

L'adopció espiritual és l'acte pel qual Déu ens declara fills de Déu per sempre, un cop hem estat justificats per la fe i regenerats pel nou naixement, i ens rep a la família de Déu, fent-nos "hereus de Déu" i "cohereus amb el Crist" dels béns eterns.¹²

¹²Jn 1:12-13, 16; Rm 8:14-18; Ef 1:5; Ga 4:5-7; He 2:10-13; 1Jn 3.1-3; Mt 25:34.

5 La santificació

La santificació és alhora una experiència que s'experimenta en el mateix moment de la conversió veritable, i una experiència que es perllonga al llarg de tot el temps de la nostra pelegrinació en aquest món present. Som apartats per a Déu quan som salvats; i som netejats

per Déu, per l'Esperit Sant, tots els dies de la nostra peregrinació, preparant-nos d'aquesta manera per al seu regne i la seva glòria.

És, doncs, una obra íntima, personal, interior, que l'Esperit de Déu porta a terme dins del fill de Déu on ha vingut a romandre. Es manifesta per la separació i la neteja de pecat, i per la manifestació del fruit de l'Esperit Sant en la vida del cristià autèntic.¹³

¹³Ps 93:5; Ez 36:25; Ml 3:2-3; Mt 5:48; Rm 8:28-30; 1Co 1:30; 1Te 4:1-8; 5:22-23; Tt 2:11-14; Ga 5:22-25; 1Pe 1:2, 15-22.

La Paraula de Déu, la sang preciosa del Senyor Jesu-Crist, i l'Esperit Sant, són els elements i la persona Divina que porten a terme la santificació.¹⁴

¹⁴Jn 15:1-3; 17:17; Ef 5:25-27; He 10:29; 13:12; 1Jn 1:7; 16:7-15; 2Te 2.13-14; Tt 3:5; 1Co 6:19.

Apartar-se del mal, i sometre's voluntàriament i amorosament, amb humilitat i amb tota fe, al Senyor Jesu-Crist i a l'Esperit Sant, són condicions imprescindibles per poder créixer en la vida espiritual, i per al perfeccionament constant i sense interrupcions de la santificació.¹⁵

¹⁵Ps 50:5; Pr 23:26; Mt 11:28-30; Rm 12:1-2; 2Co 6:14-18; 7:1; 2Tm 2:19-21; Jm 4:5-10; 1Pe 2:1-5; 5:5-12.

Novè: Les Bones obres

Creiem que les bones obres són el fruit visible de la fe, de la salvació rebuda i experimentada per la regeneració espiritual, i constitueixen l'evidència de la beneïda experiència de la santificació. Són posteriors a l'experiència de la conversió, i han estat preparades amb el propòsit que els fills de Déu hi caminen.

Amb això afirmem:

1 Les bones obres són únicament aquelles que Déu ha ordenat en la seva sana Paraula,¹ i no aquelles que, sense cap autoritat, els homes han imaginat.²

¹Mi 6:8; He 13:21. ²Mt 15:9; Is 29:13.

2 Aquestes bones obres, fetes en obediència als manaments de Déu, són els fruits i evidències d'una fe viva i veritable;³ i per elles els creients manifesten la seva gratitud,⁴ enforteixen la seva seguretat,⁵ edificuen als seus germans,⁶ adornen la professió de l'Evangeli,⁷ fan callar la boca dels adversaris,⁸ i glorifiquen Déu,⁹ ja que els creients som obra seva, creats en Crist-Jesús per a bones obres,¹⁰ per a que tenint per fruit la santificació, tinguin com a fi la vida eterna.¹¹

³Jm 2:18, 22. ⁴Ps 116:12-13; 1Pe 1:2:9. ⁵1Jn 2:3, 5; 2Pe 1:5-10. ⁶2Co 9:2; Mt 5:16. ⁷1Tm 6:1; Tt 2:5, 9-12. ⁸1Pe 2:15. ⁹1Pe 2:12; Fl 1:11; Jn 15:8. ¹⁰Ef 2:10; ¹¹Rm 6:22.

3 La capacitat dels creient per fer bones obres no és d'ells en cap manera, és absolutament de l'Esperit de Crist.¹² Per doner tenir aquesta capacitat, a més de les gràcies rebudes, cal la influència efectiva del mateix Esperit Sant per portar a terme en ells tan el voler com l'obrar, segons la seva bona voluntat;¹³ però, no han d'esdevenir negligents, com si no tinguessin que obrar fora d'experimentar un impuls especial de l'Esperit, sinó que cal abrandar la gràcia de Déu que hi és en ells.¹⁴

¹²Jn 15:4-6; Ez 36:26-27. ¹³Fl 2.13; 4:13; 2Co 3:5. ¹⁴Fl 2.12; He 6:11-12; Is 64:7; 2Pe 1:3, 5, 10-11; 2Tm 1:6; Ft 26:6; Jud 1:20-21.

4 Aquells que en la seva obediència arriben a la més gran perfecció que és possible en aquesta vida, encara són molt lluny de fer més del

que estan obligats, i d'allò que Déu requereix, els manca molt per arribar a fer allò que haurien de fer.¹⁵

¹⁵Lc 17:10; Ne 13:22; Jb 9:2-3; Ga 5:17.

5 Nosaltres no podem, amb les nostres millors obres, fer-nos mereixedors davant de Déu del perdó del pecat o la vida eterna; això es degut a la gran desproporció que existeix entre les nostres obres i la glòria que esdevindrà, i per la distància infinita entre nosaltres i Déu, a qui no podem beneficiar amb les nostres obres, ni satisfer el deute dels nostres pecats passats.¹⁶ Quan hem fet tot el que ens ha estat possible, no podem més que dir que hem fet el que havíem de fer i que son servents inútils.¹⁷ És més, si les nostres obres són bones ha estat per procedir del seu Esperit;¹⁸ ja que fetes per nosaltres són impures, i contaminades de tanta feblesa i imperfecció que no poden enfrontar el judici de Déu.¹⁹

¹⁶Rm 3:20; 4:2, 4, 6; Ef 2:8-9; Ps 16:2; Tt 3:5-7; Rm 8:18; Jb 22:2, 3; 35:7-8. ¹⁷Lc 17:10; Jb 9:2-3; Ga 5:17. ¹⁸Ga 5:22-23. ¹⁹Is 64:6; Ps 143:2; 130:3; Ga 5:17; Rm 7:15, 18.

6 Però, ja que els creients han estat acceptats per mitjà de Jesu-Crist, les seves bones obres també són acceptades en ell;²⁰ no com si fossin del tot irreprotxables i irrepensibles davant Déu,²¹ sinó que les mira en el seu Fil, i es plau d'acceptar i recompensar tot allò que hi ha de sincer en elles, tot i que estigui acompanyat de molta feblesa i imperfecció.²²

²⁰Ef 1:6; 1Pe 2:5; Ex 28:38; Gn 4:4 amb He 11:4. ²¹Jb 9:20; Ps 143:2. ²²2Co 8:12; He 13:20, 21; 6:10; Mt 25:21, 23.

7 Les obres dutes a terme per homes no regenerats, tot i que puguin ser coses ordenades per Déu i d'utilitat per a ells i per als altres,²³ ja que venen d'un cor no purificat per la fe²⁴ i no són fetes com demana la Paraula,²⁵ ni per a la glòria de Déu,²⁶ esdevenen pecaminoses, i no poden agradar Déu, ni fer digne l'home de rebre la gràcia de Déu.²⁷ Tot i això, és encara més pecaminós i desagradable a Déu el seu incompliment per part d'aquells que no han estat regenerats.²⁸

²³2Re 10:30-31; 1Re 21:27, 29; Fl 1:15-16, 18. ²⁴He 11:4, 6 amb Gn 4:3-5. ²⁵1Co 13:3; Is 1:12. ²⁶Mt 6:2, 5, 16. ²⁷Ag 2:14; Tt 1:15; 3:5; Am 5:21-22; Os 1:4; Rm 9:16. ²⁸Ps 14:4; 36:3; Jb 21:14-15; Mt 25:41-43; 23:23.

Desè: La vida després de la mort

Creiem, d'acord amb les sagrades Escriptures, en la seguretat de la salvació, felicitat i benedicció eterna dels salvats, que són preservats pel poder del Senyor; i la condemnaió i càstig etern dels pecadors que rebutgin voluntàriament la gràcia i l'amor de Déu i la salvació que es troba en Crist Jesús.

Amb això afirmem:

1 La mort.

És la separació de l'ànima del cos, i l'extinció de la vida corporal únicament. L'ànima i l'esperit no dormen ni moren amb el cos.¹

¹Gn 3:17-19; Jb 30:23; Ps 90:10; Ecl 12:1-7; Mt 10:28; Jm 4:14; 2:26.

2 L'estat intermedi de les ànimes dels salvats

No creiem en l'existència de cap "Purgatori" per a l'ànima, després de la mort del cos. El nostre únic purgatori de tot pecat és la sang preciosa del Senyor Jesu-Crist.²

A l'hora de la mort, les ànimes dels salvats van directament a la presència del Senyor Jesu-Crist, al paradís, o si d'Abraham, la glòria del tercer Cel.³

²He 1:1-3; 9:14, 26-28. ³Lc 23:39-43; 16:22; 2Co 5:6-8 compareu 12:1-4.; Mt 22:32; Ft 7:55-60; Fl 1:21-25; Ap 6:9-11; 7:9-17.

3 L'estat intermedi de les ànimes dels impius

A l'hora de la mort, les ànimes dels impius van directament i immediatament a l'infern, essent aquest un estat de càstig i turment sensible i conscient, i un lloc d'espera del Judici Final.⁴ En aquest lloc, amb els àngels caiguts, esperen el Dia del Judici⁵

⁴Ps 9:17; Lc 16:22-31; Lc 13:28. ⁵2Pe 2:4, 9-17; Jud 1:5-12.

Onzè: La Segona vinguda de Crist

Creiem en la segona vinguda corporal del Senyor Jesu-Crist en els aires per recollir a la seva Església abans de la tribulació, ressuscitant els morts i transformant juntament els que visquin, per establir el seu tribunal recompensador i celebrar les noces de l'Anyell; en la seva vinguda visible a la Terra amb els seus sants per jutjar les nacions i establir el seu regne mil·lenari, al que succeiran la resurrecció final, el judici dels incrèduls davant el gran Tron Blanc, els Cels nous i la Terra nova, i l'estat etern.

Amb això afirmem:

1 L'adveniment corporal del Senyor Jesu-Crist, o segona vinguda

Afirmem i esperem, d'acord amb les sagrades Escripures, la tornada corporal del Senyor Jesu-Crist, tal com va pujar als Cels.¹ La seva vinguda tindrà dues etapes: del Cel en els aires, abans de la Tribulació, per arrabassar a la seva Església;² del Cel a la Terra, després de la Tribulació, per establir el seu regne mil·lenari.³

¹Dn 7:13 compareu Ft 1:9; 1.10-11. ²Jn 14:1-3. ³Mt 25:31-34.

(a) La vinguda del Senyor Jesu-Crist a recollir els seus.

Quan l'Església estigui completada, i el temps del seu testimoniatge finalitzi, el Senyor Jesu-Crist baixarà del Cel a l'esfera espacial o de l'aire (no a la Terra), amb les ànimes d'aquells que van dormir en ell, i ressuscitarà els seus cossos. Igualment, els renascuts que visquin sobre la terra seran transformats i tots junts seran arrabassats en els núvols per rebre el Senyor en l'aire, i ser amb ell per sempre.⁴

⁴Jn 14:1-3; Rm 8:11, 18-25; 1Co 15:20-23, 40-58; Fl 3:20-21; 1Te 4:13-18; He 9:28.

El dia i l'hora d'aquest moment no el sabem,⁵ però la Paraula ens ensenya que l'Església del Senyor, formada pels renascuts, serà

arrabassada abans de la Tribulació que vindrà sobre la Terra a la fi de l'actual Dispensació de la Gràcia.⁶

⁵Mc 13:32-37. ⁶Mt 24; 2Te 2:6-10; 1Te 1:10; 4:18; 5:9-10; Ap 3:10.

Altres organitzacions apòstates, religioses o no, amb tots els professants no renascuts,⁷ passaran per la Tribulació i s'integraran a la Gran Babilònia apocalíptica.⁸ Únicament aquells que escoltin la veu del Senyor, i en surtin, i segellin el seu testimoni de fe en Crist amb el preu de les seves vides, se salvaran.⁹

⁷Rm 8:9 compareu Ap 3:14-22; 1Tm 4:1; 2Pe 2:1-3. ⁸Ap 17. ⁹Ap 14:1-14; 18:4; 7:9-17.

(b) Esdeveniments al Cel, després de l'arrabassament de l'Església

Es portarà a terme el Tribunal de Crist, un tribunal guardonador dels creient per allò que s'hagi fet per mitjà del cos en aquest món, segons la intenció del cor i no per les aparences.¹⁰

¹⁰2Co 5:10; Rm 14:9-12; 1Co 3:10-15; 4:3-5.

Tot seguit es portarà a terme les Noces de l'Anyell i el Sopar de la boda de l'Anyell amb l'Església, la seva esposa.¹¹ El sants de l'Antic Testament seran els convidats.¹²

¹¹Ap 19:5-9; Ef 5:22-23. ¹²Jn 3:27-29.

(c) Esdeveniments a la Terra, després de l'arrabassament de l'Església

Un cop arrabassada l'Església, a la Terra començarà la profètica "setmana d'anys", que correspon als set anys de la Tribulació i la manifestació l'Anticrist.¹³

¹³Dn 9:27; 12:1; Mt 24:1-30; Lc 21:25-26; 2Te 2:1-13; Ap 6:1-18:24.

(d) La segona etapa de la Vinguda de Crist.

Afirmem, d'acord amb les Sagrades Escripures, que després del període de la Tribulació, el Senyor Jesu-Crist vindrà visiblement a la Terra amb els seus sants.¹⁴ Satanàs serà lligat i llançat a l'abisme durant mil anys.¹⁵ La resta dels sants ressuscitaran.¹⁶ Israel reconeixerà el Messies, i serà jutjat, perdonat, reconciliat i restaurat;¹⁷ i les nacions seran jutjades per la seva conducta vers

Israel.¹⁸ Aleshores el Senyor separarà els que han d'entrar al Mil·lenni,¹⁹ i regnarà amb els seus sant i màrtirs.²⁰

¹⁴Mt 24:30; 25:31; 26:64; Ap 1:7-8; 19:11-16. ¹⁵Ap 20:1-3. ¹⁶Dn 12:1; Ap 6:9-11; 13:15-16; 20:4. ¹⁷Za 12:10; Ez 39:22-29; Mi 7:18-20; Jr 33:6-9; Rm 11:25-29. ¹⁸Jl 3. ¹⁹Mt 25:31-46. ²⁰Ap 20:1-7.

2 Esdeveniments posteriors al Mil·lenni

Satanàs serà deslligat de la seva presó, i sortirà per enganyar les nacions i aplegar els impius per atacar el campament dels sants; però Déu enviarà foc des del cel i els devorarà. Satanàs serà llançat al llac de foc i de sofre.²¹

²¹Ap 20:1-3, 7-10.

3 La segona resurrecció i el Judici final

Afirmem, d'acord amb les Sagrades Escripures, que després dels esdeveniments de després del Mil·lenni, tindrà lloc la segona resurrecció i el Judici final.

Tots els morts que no van participar de la primera resurrecció,²² seran ressuscitats i compareixeran davant el Senyor Jesu-Crist, qui, assegut en un Gran Tron Blanc, jutjarà i donarà sentència de càstig etern a tots aquells que no es trobin inscrits en el Llibre de la Vida de l'Anyell. Aquests seran llançats al llac de foc.²³ La mort i l'infern també seran llançats al llac de foc.²⁴

²²Jn 5:29; 1Co 15:23; 1Te 4:13-18; Ap 20:4-6. ²³Jn 5:23, 29; Ft 17:31; Ap 20:11-15; 21:8 compareu Mt 25:41; Ap 21:27. ²⁴Ap 21:27.

4 Els Cels nous i la Terra nova

Afirmem i esperem, d'acord les Escripures, que després de la destrucció per foc del Cel i la Terra actuals, hi haurà uns cels nous i una terra nova en els quals habitarà la justícia; on no hi haurà ni plor, ni clam, ni dolor, ni temptació, ni pecat, ni mort, i on viuran els renascuts eternament amb Déu en glòria immarcescible.²⁵

²⁵Mt 5:18; 24:35; 1PE 3:1-13; Is 65:17; 66:22; Ap caps. 21 i 22.

Dotzè: L' Església

Creiem que l'Església és el cos de Crist, el qual n'és el seu fonament, cap, Senyor, únic gran sacerdot i Espòs. És una casa espiritual, no denominacionalista ni sectària; sigui considerada com l'Església Una o bé cada església local, plenament autònoma de les altres. És columna i suport de la Veritat. Els seus principals propòsits són predicar, defensar i confirmar l'Evangelí. La seva forma de govern és Teocràtica-Bíblica-Congregacional. Els seus oficials són els pastors, ancians o supervisors, i els diaques. Les seves ordenances són el baptisme per immersió dels creients, i el memorial del Sopar del Senyor, amb pa i vi, on participen tots els membres de l'església en plena comunió.

Amb això afirmem:

1 L'Església

És un organisme vivent, el Cos místic del Senyor Jesu-Crist, que és el seu fundador, fonament, únic Cap i Gran sacerdot, Marit i Senyor.¹

¹1Co 12:12-13, 27; Ef 1:22-23.

És la reunió o congregació dels cristians veritables, cridats, justificats, renascuts, batejats i santificats per la Paraula de Déu, la sang preciosa del Senyor Jesu-Crist i l'Esperit Sant.²

²Ft 20:28; 1Pe 2:9-10; Ap 7:9-17; Rm 8:29-30; 1Co 6:9-11; 1Pe 1:13-25.

Déu, l'Esperit Sant, l'únic vicari del Senyor Jesu-Crist a la terra, és qui té al seu càrrec la formació i cura de l'Església, i el creixement espiritual dels creients.³

³Jn 14:15-18, 21, 23-26; 16:7-15; Ft 1:1-9; 2:4, 32; 1Co 12:1-13, 27-28; 2Co 3:17-18.

És l'habitació de Déu per l'Esperit aquí a la terra.⁴ És una casa espiritual, la casa del Déu vivent, columna i suport de la veritat.⁵

⁴1Co 3:16; 6:19; Ef 2:18-22; 1Jn 4:12-13. ⁵1Tm 3:15-16; 1Pe 2:1-10

Dins d'ella no hi ha jerarquies. La Santíssima Trinitat i la Santa Bíblia governen l'Església, fent-se efectiu aquest govern a través dels pastors

en comunió amb la resta del germans, els quals tenen veu i vot en les reunions deliberatives de l'Església.⁶

⁶Jn 17:21-26; Ft 13:1-4; 11:1-18; Ft 15:1-31.

(veure apartats dedicats a la Forma de Govern i als Membres de l'Església).

Els seus oficials són dos: Pastors, Ancians, Supervisors o Bisbes, Ministres, diferents noms que parlen d'un únic i mateix ofici segons els Nou Testament i que no s'entenen com a jerarquia, sinó com a dons especials que l'Esperit Sant dóna per pasturar el ramat, establir-lo en la Santa Paraula de Déu, dirigir les seves reunions i tenir cura de la seva disciplina i benestar. Els altres són els Diaques o ajudes, que tenen cura d'atendre les qüestions temporals com l'administració dels recursos econòmics, propietats, llocs de reunió i atendre les necessitats materials del germans, entre altres.⁷

⁷Ft 20:17, 28-31; 1Co 4:1-2; 1Tm 4:6, 14; 1Pe 5:1-4; Fl 1:1; Ft 6:1-8; Rm 16:1; 1Tm 3:1-13 *(veure apartat dedicat als Oficials de l'Església).*

Tots els membres de l'Església són germans entre ells i fills de Déu, per llur nou naixement que ha obrat l'Esperit Sant; membres del cos del Senyor Jesu-Crist i membres els uns dels altres.⁸

⁸Mt 12:47-50; Mt 25:40; He 2:11-17; 1Co 12:12-27; Ef 4:1-16.

La missió de l'Església és essencialment espiritual, i inclou la predicació de l'Evangeli de salvació als perduts, l'ensenyament i edificació en la fe dels salvats que formen part de la seva membresia, i la defensa de la veritat contra l'error.⁹

⁹Mt 28:18-20; Mc 16:15-16; Rm 12; Ef 4:1-19; Fl 1.7, 15-18; 2:1-15; Col 3:1-17; 4:1-6, 16; He 13:1-21; Jm 5:7-20; 1Pe 2:1-12 *(veure apartat dedicat als Objectius i propòsits).*

2 El baptisme

D'acord amb l'exemple i el manament del Senyor Jesu-Crist, practiquem el baptisme dels creients per immersió en aigua, en el Nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.¹⁰

¹⁰Mt 3.12-17; 28:18-20.

No bategem els infants, ja que el manament del Senyor Jesu-Crist i l'ensenyament dels sants Apòstols estableixen explícitament que abans de batejar algú cal "instruir" o "fer deixebles", i això únicament es

pot fer per la predicació o presentació clara i senzilla de les doctrines bàsiques de l'Evangelí, per tal que el pecador compregui formalment i porti a terme experimentalment la seva necessitat de salvació i sigui conduït, per la gràcia i la convicció de l'Esperit Sant, al penediment dels seus pecats i a posar tota i únicament la seva fe en la persona i la obra del Senyor Jesu-Crist, confessant-lo expressament amb la seva boca i el seu testimoni personal públic.¹¹

¹¹Mt 28:18-20; Mc 16:15-16.; 1Co 12:28; Lc 24:46-48; Ft 2:38; Rm 10:8-17 compareu 1Tm 6:12.

L'experiència personal de la salvació ha de precedir l'acte de baptisme. Ser batejat "en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant", sense discernir ni experimentar l'obra de la Santíssima Trinitat en benefici del pecador, no pot donar resposta al requeriment bíblic que el baptisme s'administri com a resposta a la "demanda d'una bona consciència", que certament no pot demandar res si no ha comprés ni experimentat res.¹²

¹²Ft 2:41-42; 8:26-40; 10:34-48; 11:1-18; 16:27-34; 1Pe 3:20-21.

En relació a la importància de l'acte del baptisme, d'acord amb les Sagrades Escripures, afirmem:

a) Ser batejar és molt important, ja que és un acte de submissió o obediència al manament del Senyor Jesu-Crist. Sempre és important obeir el Senyor i sometres a la seva santa Paraula, que té promeses de benedicció per als obedients.¹³

¹³Mt 28:18-20; Jn 14:21-24; 15:14-15; Ft 22:16.

b) Tot i que el baptisme no és la porta d'entrada a l'Església –ja que s'esdevé part d'ella vitalment pel nou naixement-, el baptisme és la porta que ens permet entrar a gaudir dels privilegis d'una membresia activa i una total comunió, com és participar del Sopar del Senyor i a les assemblees deliberatives, on tots els membres tenen veu i vot. Això confirma la necessitat de donar al convertit, prèviament al seu baptisme, un clar i concret ensenyament bíblic –tot i que breu i sintètic- que el capaciti per discernir dignament el significat del baptisme i del Sopar del Senyor, així com els privilegis i deures d'un membre de l'assemblea de l'Església. Únicament una obediència en aquestes condicions portarà

benedicció, ja que s'actuarà amb discerniment, esdevenint conscient dels propis actes al si de l'organisme viu que és l'Església de Déu.¹⁴

¹⁴Ft 2:37-47; 6:1-6; 1Co 10:13-26; 11:23-32.

En relació al significat espiritual de l'acte del baptisme, d'acord amb les Sagrades Escripures, afirmem:

a) L'acte de submergir en les aigües del Jordà, al qual Joan sotmetia els pecadors –després d'una instrucció clara sobre la necessitat d'un sincer reconeixement, penediment i confessió de pecat; d'un veritable canvi de vida que evidenciés fruits dignes de penediment, i de fe en el Crist que havia de venir, que com a Anyell vicari redimiria del pecat, i com a Senyor ressuscitat batejaria amb Esperit Sant– testificava de la mort “en” pecat, reconeguda i confessada. En l'acte d'emergir o pujar de l'aigua, es testificava de la necessitat de la mort “al” pecat, i de l'aixecament a una nova vida, per mitjà de la fe en la persona i l'obra del Crist Salvador.¹⁵

¹⁵Mt 3:1-12; Mc 1:1-8; Lc 3.1-18; Jn 1:6-8, 19-36; Ft 19:1-7.

b) L'acte de submergir en les aigües del Jordà, al qual el Senyor Jesu-Crist es va sotmetre voluntàriament, tot i la resistència de Joan el baptista, va autenticar per sempre el testimoni de l'aigua com a senyal i símbol visible de la seva missió divina de venir a ser l'Anyell vicari provist per l'amor de Déu, per satisfer la propiciació del pecat que reclamava la justícia divina. Això es confirma pel fet que el Senyor Jesu-Crist –que no havia de confessar o penedir-se de cap pecat, ja que era irrepreensible i sense taca, sant, innocent– es va posar en el lloc del pecador, sense ser-ho, per ser submergit en les aigües i aixecat d'elles, en un acte simbòlic de mort i resurrecció, que va complir realment i físicament quan va ser crucificat, sepultat i ressuscitat corporalment, no per ell ni per a ell, sinó en tant que substituït sant sobre el qual Jahveh va fer recaure la iniquitat de tots els miserables, dignes de compassió, perduts, cecs i nus pecadors, lliurant-lo per causa de les nostres ofenses i ressuscitant-lo per a la nostra justificació.¹⁶

¹⁶Mt 3:13-17; Mc 1:9-12; He 1:1-4; 2:9-17; 7:26-27; 1Pe 1:17-21; 2:24-25; Rm 4:25.

c) Per al cristià veritable l'acte del baptisme conté significats profunds. En ell és posa, voluntàriament i amb humilitat, en el mateix lloc que Jesús es va posar per nosaltres; les aigües del baptisme és l'únic lloc en què ens podem posar realment i físicament com a símbol visible de la nostra veritable, encara que espiritual, identificació per la fe amb els fets i beneficis, en favor nostre, de la seva crucifixió, mort i resurrecció. L'acte de baixar per la submersió dins les aigües, i de pujar per emergir d'elles, és l'únic acte que satisfà legítimament les exigències dels significats que hi ha en el seu disseny: simbolitzar visiblement fets espirituals; mostrar la fi de les coses velles i el començament de les coses noves en Crist Jesús; indicar la mort i la resurrecció; reconèixer la mort al pecat i la salvació per gràcia; testificar del lliurament incondicional per morir al pecat i ressuscitar a una nova vida, a fi que la resta de la nostra vida visquem com a veritables cristians, fills del Déu vivent, caminant segons la vida nova, d'acord amb la seva bona, agradable i perfecta voluntat. També inclou la confessió de fe en la resurrecció del nostre cos mortal, que serà aixecat com un cos immortal el joiós dia del promès adveniment del Senyor. Aquell dia, tots els que estiguin dormint als sepulcres, i les ànimes dels quals estiguin amb el Senyor, seran aixecats sense corrupció; i els renascuts que visquin sobre la terra seran transformats: llavors, tots junts serem arrabassats pel poder del Senyor per rebre Jesús als aires.¹⁷

¹⁷2Co 5:14-19; Rm 6:3-18; Col 2:12; 3:1-17; Rm 12:1-2; 1Pe 4:1-11; Jn 14:1-3; 1Jn 3:1-3; 1Co 15:50-58; 1Te 4:14-18.

3 El Sopar del Senyor

D'acord al que va instituir el Senyor Jesu-Crist, celebrem el Sopar del Senyor participant de les dos espècies –pa i vi- tots els membres de l'Església en comunió plena.

Acceptem a germans cristians bíblics d'altres Esglésies, sempre que siguin membres batejats i amb total comunió.

No acceptem les teories de la “Transsubstanciació” ni de la “Consubstanciació”, ja que s'oposen a les Santes Escriures.

No creiem que per l'acció de gràcies o benedicció –“eucaristia”- es porta a terme per cap poder canvis en les substàncies ni en les essències

del pa i del vi, ni que aquestes estiguin acompanyades en cap manera per la “presència real” dels cos de Crist ni de la seva sant, ni de la divinitat del Senyor Jesu-Crist.

Afirmem que les espècies romanen del tot com a pa i vi abans, al llarg i després de l'acció de gràcies. Aquesta afirmació queda provada per la mateixa declaració del Senyor Jesu-Crist, anomenant “fruit del cep” la copa de la comunió després que ell mateix la va beneir. També l'Apòstol Pau va anomenar “pa” el pa, i “copa”, la copa, i això després de l'acció de gràcies.¹⁸

¹⁸Mt 26:26-30; Mc 14.22-26; Lc 22:19-20; 1Co 11:23-32; 1Co 10:15-17, 31-32.

D'acord amb les Sagrades Escripures entenem i discernim les espècies del pa i del vi únicament com a “símbols representatius” del cos i la sang del Senyor Jesu-Crist, ofert en expiació pels nostres pecats a la creu del Calvari, una sola vegada i per sempre, per reconciliar-nos i portar-nos a Déu.¹⁹

¹⁹Mt 26:26 compareu Jn 6:51-63; 12:23-33; 14:6; He 10:5-10, 19-22; Mt 26:27-29 compareu Jn 15:1; 2Co 5:18-21; 1Jn 4:8-14; Rm 3:23-25.

Afirmem, d'acord amb les mateixes paraules del Senyor Jesu-Crist, que el Sopar del Senyor va ser instituit com a Memorial del seu sacrifici expiatori i vicari, realitzat “segons el propòsit determinat i la presciència de Déu” per commemorar en el temps aquest fet únic de la històrica, esdevingut a la creu del Calvari. “Feu això en memòria de mi”.²⁰

²⁰Lc 22:19; Ft 2:22-24; 1Co 11:23-26.

Com la festa de la Pasqua era el Memorial de l'alliberament del poble d'Israel de l'esclavitud temporal del jou d'Egipte, i de l'alliberament de la vida dels primogènits israelites per la mort vicària de l'anyell pasqual ofert en llur lloc (Ex 12:1:13:10), també el Sopar del Senyor és el Memorial que commemora l'alliberament i la salvació eterna portada a terme pel Senyor Jesu-Crist, veritable “Anyell de Déu, el qui treu el pecat del món”, sacrificat vicàriament per nosaltres, portant sobre seu els nostres pecats per cobrir-nos amb la seva justícia. “Crist, la nostra Pasqua, ha estat sacrificat a favor de nosaltres”.²¹

²¹Jn 1:29, 36; 1Co 5:7-8; 2Co 5:18-21.

També el Sopar del Senyor mira vers el futur, com a Memorial de la promesa del Senyor Jesu-Crist d'aplegar tots els seus fills en el Regne de Déu, cosa que succeirà plenament el dia del seu promès adveniment corporal.²²

²²Mt 26:29; 1Co 11:26.

Participar dignament del Sopar del Senyor, discernint el seu Cos d'acord amb la Paraula de Déu, és causa d'una profunda benedicció espiritual, com a conseqüència en primer lloc de l'obra que l'Esperit Sant realitza en el congregant, conduint-lo a un examen de consciència i promovent confessió, creixement i santificació, glorificant el Senyor Jesu-Crist en tota la vida del creient que amb sinceritat i completa fe, obeeix l'ordenança.²³

²³Jn 16:7-15; 1Co 5:7-8; 11:27-33; 1Jn 1:4-10; 2:1-2; He 12:1-29; 13:8-21.

El significat de cada pas, en el mateix ordre de la celebració, té ensenyaments espirituals i benediccions de gran valor per als veritables creients nascuts que participen d'ella:

a) La presència visible dels símbols representatius –pa i vi– reclama l'exercici de la memòria i de la fe.²⁴

La memòria es portada a recordar solemnement el fet del Calvari, i la fe discerneix aleshores que el cos i la sang del Senyor van ser lliurats com els d'un Anyell irreprovable i sense taca,²⁵ en sacrifici substitutori per a molts, per ser la provisió que l'amor, la saviesa i el poder de Déu van preparar,²⁶ per satisfer les exigències irrenunciabls de la seva justícia i acomplir, per mitjà del Redemptor, el judici, càstig i expiació dels pecats, alhora que establir el seu propòsit diví d'anul·lar la mort i fer resplendir la vida i la incorruptibilitat per mitjà de l'Evangelí.²⁷

²⁴Lc 22:19; Mt 26:28. ²⁵1Pe 1:18-21. ²⁶Lc 1:26-35; Mt 1:18-25; Ft 2:22-36; 1Co 1:18-24. ²⁷Jn 3:16-18; He 10:1-25; 1Jn 4:8-14; 2Tm 1:9-10.

b) La pregària d'acció de gràcies (eucaristia) expressa l'agraïment dels fills de Déu al Pare d'amor i de tota misericòrdia per haver proveït “aquell” cos i “aquella” sang del Senyor Jesu-Crist, per remetre sobre ell tots els nostres pecats, fer l'expiació i reconciliar-nos per sempre amb ell.²⁸

²⁸Is 53; 2Co 5:18-21; Rm 8:29-34; Ef 1:3-7; 2:1-22; 1Jn 2:1-2.

c) L'acte de partir el pa i distribuir-lo, així com la distribució del vi, evidència que molts participem d'aquest sol pa, i que molts som un sol cos, testificant d'aquesta manera de la unió i la comunió de tots els membres del Cos que és l'Església amb el seu cap, gran sacerdot, espòs i Senyor que és Jesu-Crist, en qui reconeixem que els nostres pecats han estat jutjats, i de qui confessem rebre la salvació, la vida eterna i els dons espirituals, aliment i creixement espiritual.²⁹

²⁹1Co 10:17; 12:7-27; Ef 4:1-16; 5:22-30.

d) L'acte mateix de menjar i beure, ingerint les espècies representatives, evidència per mitjà de l'exemplificació l'acció viva de la fe eficaç que es fa pròpia, i incorpora l'eficàcia i els beneficis del Crist crucificat.³⁰

³⁰Rm 3:23-26; 5:1-5; 1Co 1:30-31 compareu He 13:10.

e) El creient experimenta d'aquesta manera veritable, profitosa, real i espiritual comunió amb el cos i la sang del Senyor, però això no "en" o "amb" les espècies del pa i del vi pròpiament dites – símbols únicament-, sinó "en" el seu ésser espiritual i internament, on el mateix Senyor Jesu-Crist roman en Esperit segons la seva promesa, i dóna personalment, encara que espiritualment, al cristià veritable, la virtut i l'eficàcia de la seva crucifixió, així com la virtut i eficàcia de la seva resurrecció, manifestant-se al creient que ha estat guiat plenament a la comunió espiritual amb ell, per mitjà del solemne acte del Sopar i el seu Memorial.³¹

³¹Mt 18:20; 28:20; Jn 14:18-23; 1Co 10:16; Col 1:19-29; He 13:20-21.

f) Una profunda identificació amb el Senyor es porta a terme per mitjà del Memorial del Sopar, ja que el creient, quan recorda i discerneix el sacrifici del Senyor, també recorda, rememora i estableix que el seu "home vell fou crucificat amb ell, a fi que el cos pecaminós quedi sense força", de manera que no serveixi més el pecat.³²

³²Rm 6:6-14; 2Co 5:14-15; Ga 2:20; 5:24; 6:14; 1Pe 2:24; 4:1-2.

g) Per acabar, el creient és del tot confirmat, consolat i animat, amb la feliç esperança de la seva tornada promesa i proper adveniment, que també es proclama en l'acte del Sopar del Senyor.³³

³³1Co 11:26; 1Te 4:1-18; 5:8-28.

Tretzè: La Separació bíblica

Creiem que tots els renascuts s'han de separar del pecat i de la mundanalitat, per dedicar-se a agradar i servir Déu. Ens separem personalment i eclesiàsticament de tota apostasia i/o associació amb aquells que han negat la fe, i ho denunciem, així com de tota associació amb aquells que transigeixen o cooperen amb els apòstates, ecumènics o els anomenats “carismàtics”.

Amb això afirmem:

1 Confessem, amb les Sagrades Escripures, que la doctrina de la Separació Cristiana abasta aspectes personals del creient i aspectes eclesials.

a) Aspectes personals en la vida del creient.

En relació al que és negatiu, la separació coopera a la santificació del creient, ja que demana abstenir-se de tota mena de mal i avorri-lo;¹ no estimar el món ni les coses que hi ha en ell;² abstenir-se dels desitjos carnals;³ purificar-se de tota contaminació i perfeccionar la seva santedat en el temor de Déu.⁴

¹1Te 5:22-23; Rm 12:9b. ²Jn 17:9, 15, 16; 1Jn 2:15-17. ³Rm 8:12-13; 1Pe 2:1, 11. ⁴1Te 4:1-7; 2Co 6:17-7:1.

En relació amb el que és positiu, la separació és edificant, ja que “separar-se” o “apartar-se” comporta el sentit d’adherir-se al bé,⁵ o apartar-se vers al Senyor en una submissió per amor i obediència a ell i la seva Paraula.⁶

⁵Rm 12:9c. ⁶Pr 23:26; Rm 12:1-2; Jn 14:23.

b) Aspectes de la Separació eclesial bíblica.

Separació dels apòstates i de les apostasies de la fe. Això implica separar-se de tota persona o església, denominació, associació i organitzacions satèl·lits, que neguin o “desmitologitzin” doctrines com la inspiració i la infal·libilitat de les Escripures, la Divinitat del Senyor, el seu naixement virginal, els miracles, l’expiació dels

nostres pecats en la seva sang i mort expiatòria i vicària, la seva resurrecció corporal, entre d'altres fonaments de la fe. Són apòstates.⁷

⁷Mt 7:15; 24:24; 1Tm 4:1; 2Tm 4.3, 4; Rm 16:17-18; 1Pe 2:1-3.

Separació dels ecumènics i dels ecumenismes. L'ecumenisme promou l'amalgama antibíblica d'elements heterogenis, mitjançant el "diàleg" entre esglésies fonamental i modernistes, carismàtiques, romanistes i ortodoxes orientals; estenen-se també als jueus, musulmans, hinduistes, etc. A més, amb "teòlegs de l'alliberament" o marxistes, amb la mateixa naturalitat que amb el "pacifisme". L'ecumenisme està sustentat pel Consell Mundial d'Esglésies i l'Església Catòlica Romana.

La seva arrel és panteista, el seu mètode és inclusivista i sincretista, i al seva visió és universalista. La seva meta és una Església Mundial, i l'utòpic somni modernista d'un "regne universal" de perspectiva social i terrena. Òbviament el seu inspirador és Satanàs, el "príncep d'aquest món, de 'l'ecumene" o "terra habitada";⁸ i el seu destí és la Babilònia apocalíptica. "Sortiu d'ella, poble meu", diu el Senyor.⁹

⁸Jn 14:30; Lc 4:5-8. ⁹Ez 22:26; 2Co 6:14-18 compareu Ap. 17:1-18; 18:4.

Separació d'aquells que transigeixen i cooperen amb modernistes, ecumènics i els anomenats "carismàtics" (pseudo moviment de parlar en llengües, guariments, etc.). Això demana separar-se de creients i esglésies, associacions d'esglésies i moviments paral·lels que transiten "pel camí del mig" i fan de pont entre fidels i infidels. Es diuen bíblics, però no coneixen la doctrina bíblica de la Separació i parlen d'infiltració o "cooperació sense transigència", professant un tipus antibíblic d'"unitat en missió" ja que, diuen, "la tasca uneix però la doctrina divideix". Per això, promou campanyes unides d'evangelització, congressos, associacions ministerials i d'esglésies, obra social, etc. Aquesta cooperació i comunió entre fidels i infidels estableix un jou desigual i fomenta un esperit "ni fred ni calent" contrari a les Escripures. La tragèdia està en què en lloc d'infiltrar, com volen, resulten infiltrats per l'error i no se'n adonen que cooperar amb infidels vol dir transigir i claudicar.¹⁰

¹⁰Am 3:3; Ef 5:7; 1Tm 5:22; 2Jn 8-11 compareu Ap 3:15.

2 Separació de maneres de fer casuístiques o pragmàtiques (la fi justifica el mitjans).

Fins i tot esglésies que es preuen de fonamentals cauen en això. Es tracta de fer servir mètodes no bíblics en tasques i campanyes a tots els nivells i etapes. A més de costums força generalitzades, com fer servir imatges “de Crist” i creus en temples, en les Bibles, etc., utilitzar música amb ritmes mundans, recursos àudio-visuals amb efectes condicionadors, maneres de vestir mundanes, etc. Es vol adaptar als temps, oblidant els “camins antics” o considerant-los com una rèmora del passat.¹¹ S'emfatitza l'aspecte social sobre l'espiritual, cercant resultats numèrics, en detriment dels fruits espirituals que provenen dels mètodes bíblics. Tot això és contrari a la Paraula de Déu.¹²

¹¹Jr 6:16. ¹²Rm 12:2; Col 2:4, 6, 8; 1Co 2:11-16; Ef 5:6-21.

Catorzè: *La Unitat cristiana*

Creiem en la unitat espiritual substancial dels renascuts i en la vocació d'aquests a la unitat de la fe en doctrina i pràctiques, a fi de manifestar la plena comunió fraternal. La nostra base de comunió es troba en la persona del Senyor Jesu-Crist, i en les Sagrades Escripures.

Amb això afirmem:

1 Confessem, amb les Sagrades Escripures, que la doctrina de la Unitat Cristiana és espiritual en essència:

a) ja que reconeix com la seva font eterna, corrent i model, l'unitat essencial espiritual de la Santíssima Trinitat: "...que tots siguin u; com tu en mi, Pare, i jo en tu, que també ells siguin u en nosaltres..." (Jn 17:21); "... que siguin u, com nosaltres som u. Jo en ells, i tu en mi, a fi que siguin perfeccionats en un..." (Jn 17:22b, 23a).

b) ja que es concreta en el creient en Crist, per l'engendració de l'Esperit Sant, en l'experiència espiritual de néixer de nou.¹ Confessem, doncs, que l'unitat cristiana és exclusiva dels renascuts i entre ells, els quals són fets fills de Déu i germans entre ells.

¹ Jn 3:1-16; 1:12-13; Ga 4:4-7

2 Per la seva relació vital amb la persona del Pare, som els seus fills²; per la seva relació vital amb la persona del Fill, ens fa els seus germans³ i es qualifica com "unitat en Crist";⁴ per la seva relació vital amb la persona de l'Esperit Sant, el qual ens engendra i bateja en el Cos de Crist,⁵ és "unitat de l'Esperit".⁶

² 1Jn 3:1. ³ He 2:9-12. ⁴ Jn 17:23a; Ga 3:28. ⁵ 1Co 12:13. ⁶ Ef 4:3.

3 Pel que fa a la seva difusió, confessem que les paraules del Senyor: "perquè el món cregui" i "perquè el món conegui que tu m'has enviat",⁷ fan evident que la unitat cristiana té fases de manifestació i testimoni aquí i ara. Aquest fet requereix l'obra de testimoni de l'Església com

“l’un Cos” de Crist,⁸ que propaga la unitat cristiana per la predicació⁹ i consolida per l’edificació i el creixement de la nova criatura.¹⁰

⁷Jn 17:21c, 23b. ⁸Ef 4:4a; Ft 1:8; 1Co 12:13, 23. ⁹Mc 16:15-16; Rm 10:8-17 compareu Ga 3:27. ¹⁰Rm 14.19; 1Co 14:3; Ef 4.12; 1Pe 2.2; Jud 1:10-21.

4 Pel que fa a la seva relació amb les Escripures, la unitat cristiana és de caire “doctrinal” i abasta “tot el propòsit de Déu”,¹¹ revelat a la Paraula que ha estat donada per l’Esperit Sant.¹² I ja que el mateix Esperit que ens ha donat les Escripures habita en els renascuts,¹³ i ja que aquests han de guardar la “sana doctrina”,¹⁴ es conclou lògicament que entre els fills de Déu no hauria d’existir ni perpetuar-se discrepàncies sobre doctrines bíbliques, tan a nivell d’Església local com en la relació entre les Esglésies que confessen que l’Escriptura és la Paraula de Déu i llur única autoritat en doctrines i pràctiques bíbliques.

Per això, l’ordre establert prefabricat per l’esperit “denominacionalista” que manté intocables les divergències doctrinals existents entre els cristians, equival de fet a “un acord per continuar en desacord”, i això afecta la unitat cristiana en la seva relació amb les Escripures, així com a la unitat en “l’un Cos” de Crist que és l’Església. Aquest ordre establert de coses permet que sota la capa de “cooperació interdenominacional”, s’amagui i protegeixi la perpetuació de l’error, i això a l’Església, que és “columna i suport de la veritat”.¹⁵

¹¹Ft 20:27. ¹²Tm 3.16-17; 1Pe 1:21 compareu 1Te 2.13. ¹³1Co 6:19. ¹⁴1Tm 4:6; Tt 1:9. ¹⁵1Tm 3.15.

5 Per tot això, afirmem que les discrepàncies sobre doctrines i pràctiques bíbliques entre renascuts no són compatible samb la doctrina bíblica de la unitat cristiana. I ens porta a afirmar que aquestes discrepàncies han d’esdevenir motiu especial de pregària i d’intercanvi d’estudis bíblics entre germans, sota la fórmula bíblica de “caminant en la veritat en amor”,¹⁶ únicament amb el propòsit d’ajustar tota doctrina a la Paraula de Déu.

Un lema normatiu i modèlic podria ser: “Al Senyor, del tot! A la Bíblia, en tot! Al Senyor, en complerta submissió! A la Bíblia, en complerta obediència!”. El Senyor va dir: “ Si algú m’estima, guardarà la meva paraula”.¹⁷

¹⁶Ef 4:15. ¹⁷Jn 14:23-16.

Pratiques

Primera: La forma de govern eclesial

L'Església Cristiana Bíblica es regeix per la forma Teocràtica, Bíblica i Congregacional de govern.

1 Teocràtica, ja que la Santíssima Trinitat és qui mana en ella, governant-la segons la santíssima i amorosa voluntat de Déu, el Pare de tots; del Senyor Jesu-Crist, el seu fundador, principal fonament, cap i únic gran sacerdot, espòs i Senyor de l'Església; i de Déu Esperit Sant, l'únic vicari de Crist a la terra, a qui glorifica formant i tenint cura de l'Església, donant creixement, dons espirituals, revelació, creixement i santificació, a cadascú dels seus membres.¹

¹Jn 6:37-46, 57; 10:29-30; 14:8-21; cap. 17; 1Jn 3:1; Mt 16:13-19; Ef 2:20; 1:17-23; 5:25-32; He 7:1-8:13; Jn 16:7-15; Ef 1:13; 2:18; 4:3-16, 30; Ga 5:22-25.

2 Bíblica, ja que el govern de Déu es fa efectiu en l'Església per la subordinació de tots els seus membres als ensenyaments establerts en les Sagrades Escripures, i especialment en el Nou Testament, ja que la Santa Bíblia és la seva única autoritat i regla en qüestions de fe, doctrina, pràctiques i disciplina.²

²Jn 14:23-26; 15:7-15; He 4:12-13; Ef 6:17; Rm 10:17; 1Tm 3:14-16; Col 4:16; 1Te 2:15-17; 3:14-18; 2Tm 3:15-17; 2Pe 1:19-21; 2Jn 1:5-11.

3 Congregacional, ja que no reconeix cap jerarquia eclesiàstica ni humana. El govern de Déu per la seva Paraula és a nivell de cada congregació, on els pastors amb comunió amb la resta dels membres de l'Església en plena comunió, s'apleguen en assemblea. Allí tots tenen veu i vot, tracten els assumptes de l'Església i prenen les decisions corresponents cercant que estiguin totalment d'acord amb les Sagrades Escripures.³

³Mt 20:25-26; 23:8-12; Ft 1:15-26; 6:1-7; 11: 27-30; 13:1-4; 15:1-32; 2Te 3:13-18; Mt 15-17; 1Co 5:1-6:7; 2Co 2:1-11.

Segona: Els membres de l'Església

1 Per esdevenir membre en total comunió de l'Església Cristiana Bíblica cal:

a) Fer professió pública de penediment dels pecats i fe en la persona i l'obra del Senyor Jesu-Crist, com a salvador personal únic i totsuficient, esdevenint d'aquesta manera renascut per l'Esperit Sant.¹

¹Mc 1:14-15; Lc 24:47; Jn 1:12-13; 3:1-18; Rm 10:8-10.

b) Conèixer els elements fonamentals de la fe bíblica, a fi de ser conscient de les doctrines, deures cristians, normes de conducta, responsabilitats i privilegis, d'acord al que estableix el Nou Testament; i ser batejat tot seguit per immersió en aigua, seguint l'exemple i el manament del Senyor Jesu-Crist.²

²Mt 28:18-20; Ft 11:21-26; 17:10-12; Jn 5:39, 46, 47; 18:7-11; 1Co 11:23-32; 1Pe 3:18-21.

c) Pel baptisme es ve a formar part de l'Església local com a membre en total comunió, és a dir, es pot participar del Sant Sopar del Senyor, i de les assemblees de l'església amb veu i vot.³

³Ft 2:41-42; 6:1-6.

2 També poden esdevenir membres en total comunió cristians bíblics batejats en unes altres Esglésies Cristianes Bíbliques, que ho acrediten per escrit, i previ reconeixement de les seves doctrines per part del Consell d'Ancians, a recomanació dels quals l'Església aplegada en assemblea aprovarà la seva recepció i ingrés.⁴

⁴Ft 18:24-28; 8:14-17; 19:1-7.

3 Cada membre de l'Església, per l'operació de l'Esperit Sant, ha rebut dons espirituals que ha de despertar, desenvolupar i administrar plenament als seus germans en la fe, sense rivalitat ni vanaglòria, sinó en amor i humilitat, estimant-se fraternalment i ferventment, servint-se i portant les càrregues els uns dels altres.⁵

⁵Rm 12:1-21; 1Co 12:1-14:40; Fl 2:3-4; Ga 6:1-11; 1Te 5:15-25; 1Pe 2:1-25; 5:1-11; 4:7-11.

4 Tots els membres de l'Església han de reconèixer, obeir i honorar els pastors que els dirigeixen en el Senyor, serveixen, ensenyen, amonesten i tenen cura d'ells.⁶

⁶He 13:17; 1Te 5:12-14; 1Tm 5:17-18; 1Pe 5:5; 1Co 16:15-16.

Tercera: Els oficials de l'Església

1 Els oficials de l'Església

Déu és un Déu d'ordre, per això l'Església Cristiana Bíblica ha de manifestar plenament l'ordre Diví, i un testimoni pur de la veritat de la Paraula de Déu.

Per això Déu, l'Esperit Sant, concedeix els dons espirituals de Pastors i Diaques, oficis que són necessaris per a la bona marxa i el ple desenvolupament de la vida espiritual de l'Església i de les seves reunions i activitats educatives i d'edificació, així com de les qüestions econòmiques, administratives i d'ajuda fraternal; de manera que tot estigui presidit amb dedicació, dignitat i idoneïtat, essent l'Església pastorejada i administrada en tot d'acord a la voluntat de Déu i de les Sagrades Escripures.¹

¹Ps 107:31-32; Fil 1:1; 1Co 12:28; Ef 4:11-12.

2 Els Pastors

Segons el Nou Testament els termes pastor, ancià, prevere, bisbe, supervisor i ministre són noms diferents que descriuen un únic i mateix ofici espiritual.²

²Ef 4:11; Ft 20:17, 28; 1Tm 5:17-19; 4:14; 3:1-2; 1Co 4:12; Col 1:23-25; Tt 1:5, 7.

El pastorat no constitueix una jerarquia o clergat; l'Església Cristiana Bíblica no té un altre Senyor que el Senyor Jesu-Crist.³

³Mt 20:25-28; 23:8-12; Mc 9:33-35; Jn 13:13-17; Lc 22:24-27; 1Pe 5:1-4; 3Jn.

És tasca dels pastors la predicació de la Paraula de Déu, l'administració de les ordenances del baptisme i el Sopar del Senyor, la presidència de les assemblees de l'Església, tenir cura del ramat, pregar pels membres, corregir tota mena d'errors doctrinals o pràctics. Ha d'actuar sempre d'acord amb la voluntat de l'Amo de l'heretat, el Senyor Jesu-Crist, i de les Sagrades Escripures, tenint cura de la puresa de la fe i la doctrina, i essent exemples del ramat en la promoció de la vida espiritual.⁴ Les germanes no poden ser ordenades per a aquest ministeri.⁵

⁴Lc 12:42-48; Ft 20:17-19, 28-32; 1Tm 3:1-7; 5:17; Tt 1:4-16; 2:1-15; 2Tm 2:15; 1Tm 4:6-16; 1Pe 5:1-4. ⁵1Co 14:34-37; 1Tm 2:11-12.

3 Deures del Consell de Pastors o Ancians

Són deures i atribucions del Consell de Pastors o Ancians:

a) Dirigir, presidir i administrar l'Església en totes les seves activitats.⁶

⁶1Pe 4:10-11; He 13:17; 1Te 5:12-13; Rm 12:5-21; 1Tm 5:17.

b) Considerar tots els assumptes relatius a la marxa de l'obra, i convocar l'assemblea de l'Església per a la seva consideració i aprovació final.⁷

⁷Ft 6:1-2; 14:26-28; 15:1-6, 22, 30.

c) Tenir cura, especialment en aquest temps d'apostasia, que l'ensenyament de la Santa Bíblia sigui ministrada en tota la seva puresa i d'una manera eficaç als membres de l'Església, a aquells que volen demanar la membresia, als aspirants al pastorat i d'altres oficis espirituals.⁸

⁸Mt 7:15; 24:23-25; Ft 20:16-38; 2Co 4:1-5; 2Co 10:1-11:15; Ga 1:1-12; Ef 4:11-16; 1Tm 3:8-10; 4:11-16; 2Tm 2:1-3, 15-26; 4:1-5; Tt 1:5-2:1, 6-12; 2Jn 6-11; Ap 22:18-21.

d) Exercir la representació de l'Església davant les autoritats civils, així com davant altres esglésies locals i associacions d'esglésies.⁹

⁹Ft 15:23-25; 11:19-30; 2Co 8:16-24.

4 Els Diaques

Els diaques, també anomenats "ajudes", són servidors de l'Església que s'ocupen específicament de les qüestions temporals d'administració, economia i finances; sosteniment pastoral, ajuda fraternal; i atenció dels béns mobles i immobles. De la mateixa manera que les tasques dels pastors són clarament espirituals, les dels diaques són clarament seculars, tot i que les han de portar a terme plens de l'Esperit de Crist, humilitat, consagració, amor i eficiència. Les germanes sí que poden ser ordenades per a aquest ministeri.¹⁰

¹⁰Ft 6:1-8; Rm 16:1; 1Tm 3:8-13.

4 Requisits per formar part del Consell de Pastors i del cos de Diaques i Diaconesses

Per poder formar part del Consell de Pastors o del cos de Diaques i Diaconesses es requereix:

a) Ser membre en total comunió de l'Església Cristiana Bíblica, i tenir un bon testimoni a la vida pública i privada.¹¹

¹¹1Co 12:27-28; 1Tm 5:22; 3:10; Ft 14:21-24; 6:1, 7; 16:1-3.

b) Tenir els dons espirituals necessaris, ser cridat per l'Esperit Sant a aquests oficis, completar una preparació bíblica sòlida i general, i tenir vocació, consagració i experiència espiritual veritables.¹²

¹²Mt 9:35-38; He 5:4; 1Co 12:4-11, 27-28; Ef 4:7-16; 2Tm 2:1-7, 15-26; Ft 20:24, 28; Tt 1:7-11.

5 Reconeixement dels Pastors i Diaques, i durada dels seus ministeris

El reconeixement dels Pastors i Diaques es porta a terme amb la imposició de les mans dels ministres de l'Evangeli. Aquesta imposició o ordenació significa el segell de l'Esperit Sant sobre aquesta persona i ministeri, així com la unió i identificació de l'Església que reconeix l'ordenant i la seva comissió, i la responsabilitat de l'ordenant vers l'Església.¹³

¹³Ft 6:6; 13:1-4; 1Tm 4:14; 6:12.

Els germans ordenats a aquests ministeris, ja que es tracten de dons especials donats per Déu l'Esperit Sant, els exerciran de manera permanent, a menys que hi renunciïn o siguin disciplinats.¹⁴

¹⁴Rm 11:29 compareu Ft 20:24; 1Co 12:4-11; 2Tm 4:10.

Quarta: Els Evangelistes-missioners

L'afegit "missioner" al do d'Evangelista és per definir un ministeri pioner, que a més d'incloure la predicació de l'Evangeli, té cura d'ensenyar els salvats i establir esglésies. És un mot reconegut i que es fa servir dins del camp bíblic fonamental, que encara que no el trobem a les Escripures no les contradueixen.

1 Són ministres de l'Evangeli adientment dotats, i cridats per l'Esperit Sant a un ministeri itinerant per obrir nous camps a l'Evangeli, especialment arribant a llocs on aquest encara no es coneix o no arriben els obrers existents.¹ Les germanes no poden ser ordenades a aquest ministeri.²

¹Ef 4:11; 2Tm 4.1-5, 9-13, 20 compareu Ft 8:5-40; 25:8; Rm 15:15-33. ²1Co 14:34-37; 1Tm 2:11-12

2 Aquests ministres, designats sota la guia de l'Esperit Sant, són separats per aquest ofici i ordenats amb la imposició de les mans del Consell de Pastors o altres Evangelistes Missioners que formin part del presbiteri, o assemblea d'ancians.³ Els germans ordenats a aquests ministeris, ja que es tracten de dons especials donats per Déu l'Esperit Sant, els exerciran de manera permanent, a menys que hi renunciïn o siguin disciplinats.⁴

³Ft 13:1-2; 16:1-3; 1Tm 4:14; 2Tm 1:6. ⁴Rm 11:29 compareu Ft 20:24; 1Co 12:4-11; 2Tm 4:10.

3 Les seves tasques són començar la predicació de l'Evangeli i fer deixebles, ensenyant-los i batejant-los. En la mesura que l'Esperit Sant promogui i proveeixi les persones amb els dons de pastor i diaca, s'encarregarà de proveir-los de la preparació i ensenyament bíblic adient, i constituirà una nova Església Cristiana Bíblica local. Si cal la pasturarà fins que els pastors i diaques completin la seva preparació i siguin ordenats, moment en què marxarà per continuar la seva tasca missionera.⁵

⁵Ft 13:2-6, 13-15, 48-52; 14:1-7, 20-23; 20:17-32; 1Tm 3:1-15; 4:11-16; 5:1-22; Tt 1:1-11; 3:12-13 compareu Ef 4:1-6.

4 Podran també reorganitzar esglésies, corregint les deficiències en el camp missioner, suplint tota manca en l'organització de les assemblees d'acord amb el Nou Testament.⁶

⁶1Tm 1:1-7; Tt 1:1-5, 10-16 compareu 3Jn.

5 La seva vocació inclou el ministeri de visitació i confirmació en la fe de les esglésies, així com un ministeri de pregària constant a favor d'elles.⁷

⁷Ft 15:35-41; 16:4-5; Rm 1:7-16; Ef 1:15-23; 3:14-21; 6:21-22; Fl 1:1-11, 21-20; 2:17-30; Col 1:3-15, 21-25; 4:7-13; 1Te 1:1-3; 2:17-3:13.

6 Ministraran també ensenyament especial per la preparació bíblica d'evangelistes, pastors i altres obrers espirituals; si l'Esperit Sant així els guia poden dedicar-se de ple a aquestes tasques. Pastors amb les aptituds per ensenyar també es podran dedicar a aquest ministeri, si així són dotats i cridats per l'Esperit Sant.⁸

⁸Rm 12:6-7; Ef 4:7-12; 1Tm 4:11-13; 2Tm 2:1-7, 15-19, 22-26; 3:10-17; Tt 1:7-11 compareu Ft 20:27.

7 Els Evangelistes Missioners no formen una jerarquia o grup per sobre de les esglésies o dels pastors, tots són membres del mateix Cos que únicament té com a cap el Senyor Jesu-Crist. La seva autoritat és espiritual, i es discerneix pel do de l'Esperit Sant que han rebut per establir l'autoritat de la veritat de la Paraula de Déu, i cap altra senyorejament que el del Senyor Jesu-Crist.⁹

⁹Mt 20:25-26; 1Co 3:1-14, 21-23; 4:16-21; 2Co 1:23-24 10:1-18; 1Pe 5:1-4 compareu Rm 16:3-7.

8 Davant l'església o les esglésies que els encomanin a l'obra del Senyor, els comissionin, els ajudin en pregària o els sostinguin, informaran de la tasca feta, els resultats obtinguts i les necessitats del camp missioner.¹⁰

¹⁰Ft 14:24-28 compareu 15:1-4; 21:17-19.

Cinquena: *Les Assembles de l'Església*

1 Integració, funcionament i abast de les seves resolucions

L'Assemblea de l'Església es troba formada pels membres de l'Església que estan en total comunió, aplegats en el nom del Senyor Jesu-Crist, amb els seus pastors i diaques.

Cada membre té veu i vot, i les resolucions que es prenguin tenen validesa legal per a tot el cos, ja que, constituïda d'aquesta manera, té la presència espiritual real, direcció i autoritat del Senyor Jesu-Crist, el seu Cap, Espòs i Senyor, que l'ha capacitat per actuar d'acord amb les Sagrades Escriptures.¹

¹Mt 18:20; 1Co 5:4-5; Ft 6:2; 15:4 comparar: Fil 1:1.

La presència permanent de l'Esperit Sant en tot renascut, la submissió incondicionada d'aquests a l'Esperit de Déu que resideix en ells i allò que està establert en la santa Paraula de Déu, la Bíblia, garanteix la plena manifestació de la voluntat de Déu en tota deliberació, i així l'Assemblea de l'Església complirà el seu gran propòsit d'ésser el cos visible per manifestar la saviesa, gràcia i poder del Déu invisible, servint d'instrument eficaç per l'avanç de l'obra cristiana bíblica.²

²Rm 8:9-16, 26-27; 2Co 3:17; Ef 5:6-17; Jm 4:10; Ef 4:29-32; 3:10, 14-21; 2Te 3:13-18.

2 Els seus deures i atribucions

a) Reconèixer els dons espirituals, aprovar i establir els integrants del consell de Pastors i dels diaques, així com els Evangelistes-missioners i altres obrers i obreres necessaris, preparant aquestes delicades i importants resolucions amb pregària.³

³Ft 1:12-26; 1:1-7; 14:23; 2Co 8:18-24 comparar: Ft 13:1-4.

b) Acceptar i rebre membres nous, sigui per baptisme o per carta de transferència o recomanació.⁴

⁴Ft 2:41, 46-47; Rm 16: 1-2; Jud 22.

c) És l'única capacitada per jutjar les faltes i disciplinar els membres, així com perdonar-los i restaurar-los, un cop comprovat el seu penediment i correcció, sota recomanació dels pastors.⁵ Si

es tracta de jutjar a pastors o evangelistes-missioners serà presidida per un altre pastor o per un evangelista-missioner.⁶

⁵Mt 18:15-18; Jn 7:24; 2Co 13:1; 1Co 5:1-13; 2Co 2:1-11; 1Co 6:1-11; 2Te 3:6-15; 1Tm 5:19-22; Tt 3:10-11; Ga 6:1-5. ⁶1Tm 5:19 compareu Ft 11:1-18; Ga 2:11-16; 3Jn.

d) Autoritzar tot el que estigui relacionat amb els moviments de diners, i amb l'economia de l'Església.⁷

⁷Ft 11: 27-3; Rm 15: 25-28; comparar: Ft 4:32-37 i 5:1-11.

e) Aprovar la utilització d'aquesta Síntesi bíblico-doctrinal, així como la seva ampliació, actualització o correcció, sense que s'hi incorporin conceptes contraris a allò que estableix la santa Bíblia.⁸

⁸Ft 15:22-29; Ga 1:6-12; Ap 22:18-21.

f) Reunir-se cada cop que calgui per deliberar sobre els assumptes espirituals, administratius i econòmics, convocada pel consell de pastors.⁹

⁹Ft 6:2; 21:17-22; Mt 18:15-18; 2Co 13: 1.

3 Les decisions de l'Assemblea de l'Església

Les resolucions de l'Assemblea de l'Església s'han de procurar prendre per unanimitat, ja que està constituïda per membres d'un mateix cos, units en la mateixa fe, en el mateix amor, en el mateix Senyor, en el mateix Déu i Pare, i pel mateix Esperit.

Les sagrades Escripures donen a la unanimitat una gran importància com a factor d'unitat, harmonia, creixement espiritual i fructífer avanç en l'obra de l'Església del Senyor Jesu-Crist.⁹

⁹Jn 17; Rm 12:16; 15:1-7; Ef 4:1-10; 1Co 1:10.; 2Co 13:11; Fil 2:1-4.

Donat el cas que aquesta unanimitat no es pogués aconseguir per una minoria no subjecta a la veritat de la Bíblia ni al govern diví de l'Esperit Sant en el si de l'Església, la majoria, degudament informada per la Paraula de Déu, prevaldrà, i aquesta decisió tindrà validesa per a tot el Cos.¹⁰

¹⁰2Te 3:6-15 compareu 2Co 2:6.

Sisena: El ministeris de les germanes a l'Església

1 Les germanes batejades i membres en total comunió de l'Església Cristiana Bíblica gaudeixen dels mateixos drets i deures que els germans.¹

¹Ga 3:26-28; 1Co 12:13-14, 27.

2 Tot i això, d'acord amb el que estableixen les Sagrades Escriptures, no podran fer tasques doctorals ni exercir autoritat, el que vol dir que no podran ser ordenades com a pastors ni missioners evangelistes.²

²1Co 14:34-37; 1Tm 2:11-12.

Setena: El sosteniment i patrimoni de l'Església

1 L'església es manté econòmicament amb les ofrenes voluntàries dels seus membre.

El patrimoni de l'Església està format per les ofrenes voluntàries dels seus membres, així com les donacions, llegats i els béns mobles i immobles que adquireixi o construeixi per al millor desenvolupament de les seves activitats espirituals.¹

¹1Co 16:1-6; 2Co 8:1-9:15; compareu Ft 4:32-37.

2 El sosteniment pastoral i missioner.

Sempre que sigui possible, les Esglésies proveiran les necessitats materials dels seus pastors i missioners dignament, a fi que, alliberats de les preocupacions seculares, dediquin el seu temps a la santa tasca de l'obra de l'evangelització i de l'edificació en la fe.²

²Mt 10:9-10; 1Co 9:7, 11, 14-17; 16:1-10; 2Co 11:7-10; 12:13-15; Ga 6:6; 1Tm 5:17-18; Tt 3:13-14.

3 L'ajuda fraternal.³

³Ft 11:27-30; Rm 16:1-2; 1Jn 3:17-18; Jm 2:15-17; 1Tm 5:3-16; comparar: Dt 15:7-11; Pr 19:17.

Vuitena: *La relació i cooperació entre les Esglésies*

Els nous llocs de testimoni a càrrec de l'Església Cristiana Bíblica, sota la seva acció directa o pel ministeri d'Evangelistes-missioners, es podran constituir com a Església local així com sigui possible designar els seus pastors i diaques, i tingui un nombre suficient de membres per establir l'Assemblea de l'Església.

Les noves Esglésies portaran a terme les seves pròpies activitats i cultes, seent cada Església autònoma de les altres, tot i que mantindran relació i comunió espiritual amb tota i cadascuna d'elles, així com cooperació en tot allò que sigui necessari per dur a terme els propòsits comuns.¹

¹Ft 14:21-23; Mt 18:20; Rm 16:3-5, 16; 1Co 16:15-19; Col 4:12-16; 1Pe 1:1-2; compareu 1Pe 5:13; Ft 11:27-30; 2Co 11:7-10.

Taula de continguts

El nostre nom	4
Objectius i propòsits	5
Articles de fe	8
Primer: El Déu u i tri	9
Segon: El Senyor Jesu-Crist	11
Tercer: L'Esperit Sant	18
Quart: La Santa Bíblia	21
Cinquè: La creació	25
Sisè: Els àngels	26
Setè: L'home	28
Vuitè: La Salvació	30
Novè: Les Bones obres	34
Desè: La vida després de la mort	36
Onzè: La Segona vinguda de Crist	37
Dotzè: L'Església	40
Tretzè: La Separació bíblica	48
Pràctiques	53
Primera: La forma de govern eclesial	54
Segona: Els membres de l'Església	55
Tercera: Els oficials de l'Església	56
Quarta: Els Evangelistes-missioners	59
Cinquena: Les Assembles de l'Església	61
Sisena: El ministeris de les germanes a l'Església	63
Setena: El sosteniment i patrimoni de l'Església	64
Vuitena: La relació i cooperació entre les Esglésies	65

Església Cristiana Bíblica (casa pastoral)

Sant Ramon, 7 08440 Cardedeu

Telèfon: 938.418.792

Correu electrònic: ecb.esglesia@wanadoo.es

<http://espanol.geocities/esglesiacristianabiblica>